

Městské divadlo Brno

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

naše město se skrze krátkou, avšak intenzivní návštěvu papeže Benedikta XVI. stalo centrem pozornosti nejenom miliardové světové katolické obce. A nejenom věřící naslouchali s mimořádnou pozorností jeho slovům. Vždyť se v jeho osobě jedná jak o prvního muže křesťanského světa, tak i o obzvlášť vzdělanou, moudrou a neobvyklou osobnost.

Mne velmi zaujala i překvapila prostá jednoznačnost jeho sdělení z tuřanského letiště, když vědu a umění označil za nejvýznamnější i nejvzácnější z lidských činností. Nechci zde dedukovat, proč takto formuloval poslání těchto dvou disciplín naší pozemské činnosti. Svátý otec, rád bych se však vyznal z myšlenek, které pak v této souvislosti napadaly mou mysl. Věda a umění... v čem jsou si podobné, v čem rozdílné a proč i pro mne tolik, tolik významné? Blízká příbuznost vědy a umění spočívá především v ojedinělosti jejich vrcholných výkonů. Věda neustále pokračuje v hlubším a jasnějším formulování naší i okolní existence, stále důkladněji analyzuje veškeré procesy, které nás obklopují a racionálním jazykem je přibližuje obecné lidské vnímavosti a tak stále zvyšuje úroveň našeho vědomí. Krok po kroku každý vědecký objev odhaluje další a novou oponu před naším omezeným vnímáním. „Nahý jsem přišel na svět...“, to platí pro každého z nás a není tím míněno, že bez oděvu. Čerstvě narozený človíček neumí ani mluvit, natož aby hned vnímal svět v jeho komplikovaných souvislostech. Trvá roky, než se naučí číst, a další, než skutečně začne rozlišovat jemné okolnosti, ve kterých existuje. A čím je věda ve svém formulování veškerých aspektů nás obklopujících více konkrétnější a preciznější, tím výrazněji rozumíme i sami sobě a svému pozemskému údělu, tím kvalitněji můžeme žít naše životy. A i když vědec na nic nového za svého života nepříjde a jenom bádá, je i tato jeho intelektuální činnost pro něj i pro jeho bližní podstatná, neboť v každém bádání se zjevuje spousta otázek, které si žádají naší aktivní a tedy pro lidstvo životodárnou schopnost odpovídat exaktně na cokoli, na co jsme tázáni.

V projevu papeže Benedikta XVI. při setkání s akademickou obcí k tomuto tématu zaznělo následující: „Dovednosti analýzy a schopnosti tvořit hypotézu, spolu s obezřetným uměním rozlišovat, poskytují účinnou protilátku proti postojům sebestřednosti, lhostejnosti a odcizení, s nimiž se někdy setkáváme v naší úspěšné společnosti...“

A co se týče slov Svatého otce, vykazujících úctu k umění? Jestliže je věda oblastí, kde rozšiřujeme své vědění, chcete-li vědomí, pak skutečně umění atakuje hned dvě úrovně naší podstaty. Vedle onoho vědomí i naše podvědomí. A činí tak nejenom u svých vnímatelů, ale je základním zdrojem i u svých autorů. Nejvýznamnější umělecké skvosty jsou jednoznačně individuálními a konečnými „vynálezy“ jednotlivých umělců. Tam, kde je věda objevuje latentně přítomné a dříve, či později by k objevení čehokoliv došlo, či mohlo dojít, je umělecký výkon zcela ojedinělý a „objevitelný“ pouze svým tvůrcem, svým interpretem. Je to jako s kontinenty: zákon gravitace zde byl a čekal pouze na svou formulaci stejně jako Amerika na svého Kolumba. Stal se jím geniální Issac Newton. Kdyby to však nebyl on, formuloval by tuto zákonitost někdo jiný. Ovšem například Mozartovo „Requiem“ by nevzniklo bez W. A. Mozarta, Mona Lisa bez Leonarda da Vinciho atd. atd.

Vůbec nechci tvrdit, že je proto umění ještě hodnotnější než věda. Poukazují zde pouze na dva silné fenomény, které se vzácně doplňují, které mimořádně silně ovlivňují naše životy, a jsem velmi rád, že jsem právě při příležitosti návštěvy naší země současným papežem slyšel slova o výjimečnosti lidského počínání v oblastech vědy a umění. Že jsem je slyšel ve světě, ve kterém, jak se mi mnohdy nepřijemně zdá, vítězí tupé počty typu: „má dáti, dal“, které nás ani nikam v našem poznání neposunou, ani v našem podvědomí nevyvolají fascinaci nad mimořádným uměleckým dílem a tedy nás v ničem, ale zřehla v ničem nedokáží přesáhnout. A to bychom pak žili velmi smutně nelidské životy.

Na shledanou se s Vámi ve Vašem Městském divadle Brno za všechny kolegy teší

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
146. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 10. 2009

V listopadu 2001 ministr kultury
Pavel Dostál, hudební skladatel
Zdenek Merta a ředitel MdB
Stanislav Moša položili základní
kámen Hudební scény

Listopad
2009
15. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

Maketa Hudební scény v roce 2000

Křest základního kamene (Miloš Forman, Zdenek Merta, New York 2000)

Hlediště, září 2004

Budova Hudební scény, říjen 2004

Dvůr MdB, stavební místo, listopad 2001

Betonáž základů, leden 2002

Hlediště, listopad 2004

Letecký pohled MdB, září 2005

Základy, květen 2002

Staveniště, červen 2002

Slavnostní zahájení, říjen 2004

Premiéra Hair, říjen 2004, (Radka Coufalová)

Betonování stěn, červenec 2002

Konstrukce hlediště, srpen 2003

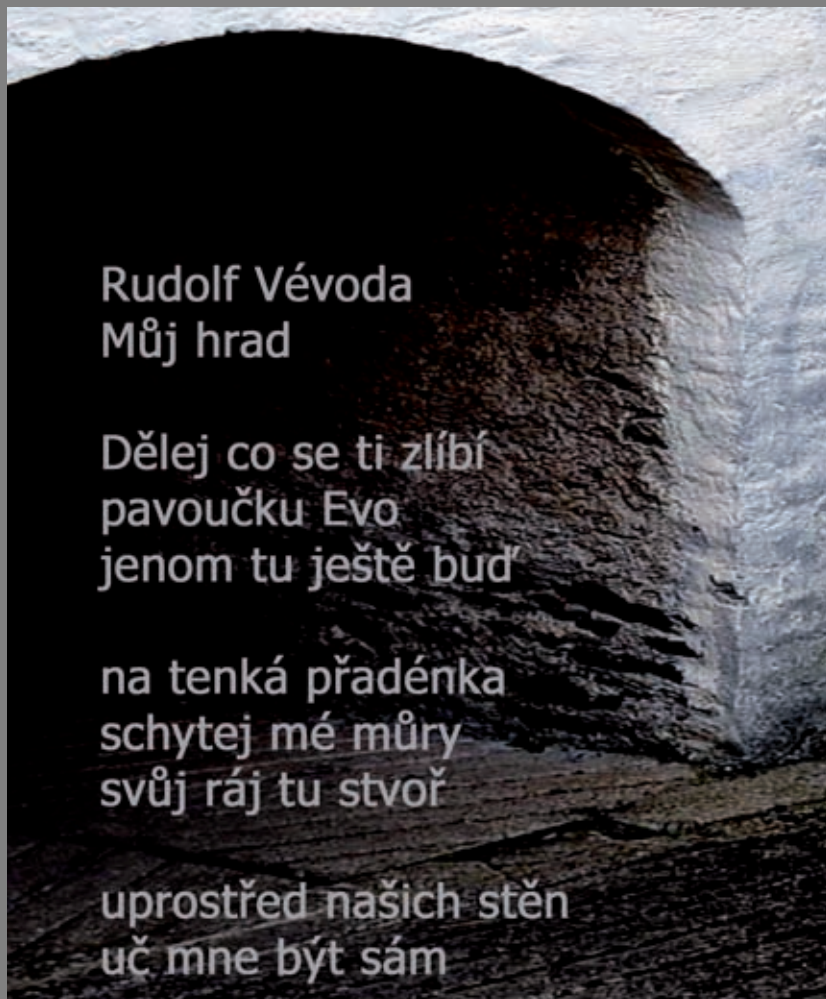

První děkovačka na Hudební scéně, říjen 2004

Pavel Dostál na návštěvě, 2005

5 let Hudební scény MdB

Milí divadelní přátelé,

studenti a pedagogové Kabinetu divadelních studií Filozofické fakulty Masarykovy univerzity připravili rozsáhlý sociologický průzkum mezi návštěvníky brněnských divadel. Mezi divadly, které na projektu THEATRON spolupracují, je i Městské divadlo Brno.

Jejich dotazník otiskujeme v našem časopise a dovoluujeme si Vás požádat o jeho vyplnění a následné doručení zpět k nám do divadla do 27. listopadu.

Vyplněný dotazník můžete odevzdat na pokladně divadla při Vaší návštěvě nebo v komerčním oddělení.

Děkujeme za spolupráci

*Eva Jedličková,
Lenka Bartolšicová,
Johana Gazdíková*

Dušan Vitázek, František Šterbák, Petr Gazdík

Milan Němec a company

Johana Gazdíková,
Eva Jedličková,
Stanislav Slovák,
Michal Šebek,
Igor Barberič

Primátor
Roman Onderka

Eva Jedličková, Johana Gazdíková,
Tereza Martinková

Michal Šebek

David Žák, Dušan Vítězek

MOZART!

Režie: Stanislav Slovák
PREMIÉRA 3. ŘÍJNA 2009

LELKOVÁNÍ HONZY ŠMIKMÁTORA s JANOU MUSILOVOU

JANA MUSILOVÁ: LELKOVÁNÍ? ANI NÁHODOU!

Jana Musilová jde teď na podzim z role do role. Ještě se pořádně nestihla zabydlet v postavě baronky von Waldstättenové, dobré víle Wolfího Mozarta v muzikálu po něm pojmenovaném, a už začalo zkoušení na vánoční hru Zbyňka Srby, Václava Cejпка a Jana Šotkovského Betlém. O dalším chystaném hudebním kusu, muzikálu Probuzení jara, ani nemluvě. Takže na Lelkování jsme opravdu moc času neměli - bylo to na jednu kávu a v Janině případě džus. Ono takové tvrdé zkoušení totiž člověka pořádně dehydruje.

Letošní říjen pro vás znamenal hned dvě premiéry. Kromě muzikálu Mozart! se v poslední říjno-

Muzikál mám ráda, a to opravdu moc, ale činoher mám na repertoáru míň, tak každou novou s povděkem vítám. Se Zbyňkem Srbou jsme se už potkali při muzikálu Odysseia a byla to velice příjemná práce. No a 7. října zahajujeme zkoušky na nový muzikál Probuzení jara, který zrežiruje Standa Moša. Tento muzikál získal v roce 2006 osm prestižních muzikálových cen Tony a hodně se o něm v muzikálovém světě mluví. I když asi moje role nebudou zpívané, jsem ráda, že budu u toho.

Jaké to je zkoušet dvě inscenace najednou? Navíc muzikál a činohru dohromady. Nepletou se vám role?

To ani ne, nosím v hlavě obě dvě, ale až po premiéře té první přichází taková příjemná úleva, že se můžu té následující věnovat naplno.

Můžete popsat vaše tři úlohy? Kdo jsou ony tři ženy z Betléma?

Alžběta je žena ve zralém věku a přitom v podobné situaci jako Marie. Také jako by zázrakem počala. Paní Kerstoffová je Židovka, která utíká společně s ostatními

Židy hledat nový domov. A Herodovu ženu stihne krutý osud matky, která v důsledku příkazu svého manžela přijde o jediného syna.

Jaký máte vztah k Vánocům?

Určitě kladný. Ale myslím, i když jsem ještě neviděla prosincový plán představení, že velkou část letošních vánočních prázdnin strávíme s kolegy z Betléma v divadle. Ale to už s sebou nese naše povolání.

NENAHRADITELNÍ

vý den premiérovala původní hra Betlém Václava Cejпка, Zbyňka Srby a Jana Šotkovského v režii prostředně jmenovaného. Co nám o hře povíte?

Se Zbyňkem Srbou jsme začali zkoušet 16. září. Hrají tam několik postav - Herodovu ženu, Alžbětu a Paní Kerstoffovou. Bude to taková mozaika biblických příběhů, sestavená z různých scén a postav, odehrávajících se v období Vánoc. Těším se na to.

Stavíte doma na Vánoce betlém? Jaké vánoční zvyky dodržujete?

Nestavíme, ale při procházkách vánočním Brnem si prohlížíme různé betlémy.

V divadle zpíváte anglicky a španělsky, šansony interpretujete ve francouzštině... Jaký je váš vztah k němčině, původnímu jazyku opery Mozart!?

S němčinou máme v divadle dost zkušeností. Už před patnácti lety jsme jezdili do Německa hrát muzikál Sny noci svatojánských, které jsme celé nastudovali jak v němčině, tak v angličtině. Takže vím, co to obnáší zpívat německy - vůbec to není jednoduché, alespoň ne pro mě. Německy umím velmi málo a možná i proto, přiznám se, mi tahle řeč není blízka.

Jak se vám v němčině na zájezdech zpívá? Přijde mi, že to není právě zpěvná řeč.

Vzhledem k češtině mi připadá tvrdá, nezpěvná, hodně úsečná. I když německá překladatelka „Snů“ odvedla velmi dobrou práci. Rozdíl to byl. Ale tím nechci říct, že by německá kultura nebyla zajímavá. Nicméně v angličtině se mi Sny zpívaly daleko lépe. Muzikál Mozart!, v originále rakouský, se pan Prostějovský snažil přeložit do češtiny tak, aby se nám i mnohdy složité rytmické pasáže dobře zpívaly.

Kdo je baronka von Waldstätten?

Tato role prochází celou hrou, i když není na jevišti stále. Mimo jiné zpívá krásnou písničku, kterou předsvědčí Mozartova otec o tom, že už nemusí své dítě pořád vodit za ruku, že Wolfgang už není malým dítětem, i když právě to by si otec Leopold nejvíc přál. Malý geniální chlapec vzbuzuje velký obdiv a navíc se snáze ovládá, než když vyroste ve velkého skla-

datele, toužícího po svobodě. Vztah otce a syna tedy zaujímá velkou plochu. Baronka Mozartovi pomůže dostat se do Vídně mezi elitu, je to taková dobrá duše, která mu fandí už jako malému chlapci až do jeho smrti. Provází ho dějem jako dobrá víla. Je to každopádně kladná postava, což je pro mne po rolích madame Thénardier v Bidnicích a Samance v Baladě o lásce příjemná změna.

Znamená to, že máte raději kladné role, nebo vás víc baví mrchy a jen se jich teď sešlo příliš po sobě?

Říká se, že mrchy se hrají líp. A něco na tom bude. Ale je fajn si to prostřídat. Kladná role má taky něco do sebe a často získává i sympatie diváků. Tahle je přímo kladně kladná. Nebráním se různým rolím, ale když postava ve hře prochází dramatickými situacemi a tím se vyvíjí její charakter, je to zajímavější než hrát kladnou, milou postavu od začátku až do konce.

Dozvěděla jste se při nastudovávání něco nového o historické postavě skladatele Wolfganga Amadea Mozarta?

Určitě. Při zahajovací zkoušce jsme si mimo jiných informací ohledně inscenace vyslechli téměř dvouhodinovou přednášku slovenského muzikologa Adriana Rajtera, který nám přiblížil Mozartův život, jeho náročné cestování po Evropě už od útlého věku. Jeho otec měl na něj opravdu velké nároky. Malý Mozart byl téměř jako cvičená opička. Vůbec celý jeho krátký život se odvíjel v závratném tempu a v chodu dramatických událostí. To vše se promítá i do muzikálu.

A jak je úloha baronky v rockovém muzikálu náročná?

**V muzikálu Mozart!,
režie: Stanislav Slovák**

**V muzikálu
Sny noci svatojánských,
režie: Stanislav Moša**

Tato role, kterou alternujeme s Markétkou Sedláčkovou, není příliš rocková. Náš ústřední song je spíš taková balada, no vidíte, možná rocková. Má líbivou, zapamatovatelnou melodii. Koresponduje to s postavou noblesní baronky. Vstupujeme také svými pěveckými party do velkých ansámblových čísel, která jsou napsaná ve vícehlasech, prolínají se v nich různé sólové zpěvní linky a působí to celé velmi monstrózně. Kolegové z ansámblu mají opravdu těžké zpívání a do toho ještě tančí. Hudebně je to podle mě zajímavý pokus o přiblížení se muzikálnosti Mozartovy doby s prvky současné muziky. Vychází z toho zajímavé střetnutí, po hudební stránce barevně napsané.

Jakou svou současnou roli máte nejraději?

Sezону jsme začali Bidníky, Čarodějkami z Eastwicku, činohrou Vrátila se jednou v noci. Tedy mými oblíbenými.

Ale musím říct, že nemám jedinou roli, na kterou bych se netěšila, protože jsou to všechno krásné věci, přestože některé hrajeme hodně let, jako třeba Brouka v hlavě.

Jak jste vlastně prožila letošní prázdniny? Měla jste čas na lelkování?

Kromě 3. července, kdy jsme vystupovali na pontonu na řece v Českých Budějovicích s muzikálem West Side Story, jsem neměla žádnou divadelní prázdninovou aktivitu, což se mi už hodně let nestalo. Ale moje nadšení z tolika volného času mi trochu zkalila nemoc. Skoro celý červenec jsem polykala antibiotika. Nicméně dvanáctidenní dovolenou na Krétě jsem si to vynahradila. Já moře miluji, moc se mi tam líbilo.

Nemáte nějaké nové dabingové nabídky? Nejde třeba do české distribuce další film s představitelkou agentky Dany Scullyové Gillian Andersonovou, jejíž jste dvorní dabérkou?

S dabingem už to není jako dřív. Už po zkoušce neutíkám rychle do jednoho studia, odtud do druhého a do třetího. Tyhle doby si dobře pamatuji a měla jsem je ráda, dnes se ale už situace trochu změnila.

Momentálně dabuji seriál Frasier a Policie Hamburk a občas nějaký pěkný film, ale už toho není tolik. Gillian Andersonová by mohla zase nějaký seriál natočit. Aspoň deset sérií!

Co je pro vás tedy v současné době zajímavé? Samozřejmě kromě hrání v divadle.

Baví mě moderování pořadu České televize Sama doma, který se vysílá v přímém přenosu, což občas skýtá jistá úskalí. A pak také moje koncerty.

Co nového chystáte coby šansonierka?

Čekají mě tři velké šansonové koncerty s Moravskou filharmonií Olomouc. Koncertovali jsme společně i Ioni a soudě podle ohlasů to dopadlo velmi dobře, takže chystáme další. Také zopakují svůj šansonový pořad v Divadle šansonu. Dále to záleží na mém vytížení v Městském divadle.

Jaké je zpívat takovou individuální formu, jakou šanson je, se symfonickým orchestrem?

Určitě zcela jiné, než třeba jen s klavírem nebo malou kapelou, kdy zpěvák cítí větší svobodu při svém projevu. Šanson je intimní záležitost. Ale když za mnou sedí sedmdesát hudebníků, tak se nemohu nechat unést svými pocity, ale musím být součástí tohoto velkého orchestru a respektovat dirigenta, který svým citem řídí celý koncert a vnímá atmosféru písní i můj projev. Samozřejmě bez zkoušek to nejde.

Od vydání vaší poslední desky Hledání/Je cherche uplynuly čtyři roky. Chystáte nové album?

Před prázdninami jsem sestavila program z úplně nových původních písní, tak věřím, že se mi podaří natočit je na desku. Ale stále ještě sbírám materiál.

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDROŇ * KUNDERA * PŘIDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ
 * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKÁ
 * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JEŠTRÁB * ROTREK * MYSLIVČEK * POSPÍŠIL *
 * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁCIL * TUSCHNEROVÁ * VESELÝ * RICHTER
 * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČIKOVÁ *
 * SMEJKAL * ONDŘÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV *
 * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVA * MORÁVEK *
 * DUCHOŇ * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SÍS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK
 * KRACIK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK

ZBYNĚK SRBA

Režisér a stávající děkan brněnské Divadelní fakulty JAMU Zbyněk Srba chystá pro Městské divadlo Brno inscenaci Betlém. Podtitul nového autorského kusu, jehož scénář připravil s Václavem Cejkem a Janem Sotkovským, je taktéž výmluvný: *Pastorála aneb Hry vánoční*. Známý příběh o narození Ježíška se však neobrací jenom k tajemné vánoční noci. "Menší výjevy z budoucího Kristova života včetně fragmentu křížové cesty by měly naznačit propojení s chystanými Pašijemi," říká Srba, který má za sebou na osmdesát inscenací. Stávající Betlém by podle jeho slov neměl popřít představu tradičních líbezných českých Vánoč, ale jít také nad rámec tradičních lidových vánočních her, s nimiž divadelníci obvykle pracují. Srba už pro stejný divadelní dům připravil muzikál *Odysseia*, kterého si dodnes ze své tvorby velmi považuje. Osmačtyřicetiletý divadelník a pedagog se narodil v Brně do rodiny respektovaného dramaturga a uznávaného teatrologa Bořivoje Srby, který stál u brněnského divadelního zázraku šedesátých let a také u zrodu legendárního Divadla Husa na provázku. Srba juni-

or si svoji cestu za divadlem musel zajímavě vyzodorovat...

Jak jste se vůbec k divadelní režii dostal?

Začalo to v klukovských letech. Byl jsem zamílaný do opery a v Janáčkově divadle jsem byl tak často, jak to jenom šlo. Když jsem tam o mnoho let později dvě opery režíroval, měl jsem z toho nelíčenou radost. Přestože jsem zběhl k činohře, z mého operního období mi zůstala láska k tzv. velkým plátnům.

Utečme od opery. Jak se ale ten mladík tedy dostal ke skutečnému divadlu?

Už na základní škole jsme měli dramatický kroužek. Během středoškolských studií jsme se spolužáky založili amatérské divadlo M-DÍLNA, které několik let působilo v klubu na Leitnerově ulici. Tento soubor jsem od počátku vedl a měl jsem tam příležitost režírovat několik inscenací.

Která se vám třeba nejvíce vryla do paměti?

Byla to třeba inscenace Máchova Máje v roce 1980, v němž mj. účinkovala v hlavní roli také Iva Bittová, tehdy již slavná herečka Divadla na provázku. Z řady tehdejších členů jsou dnes divadelní profesionálové.

Byl jste i nějak jinak muzický, hrál jste třeba na něco?

Hrál jsem na dva nástroje. Na klavír a na flétnu. Virtuosa ze ze mne skutečně nestal, ale za tu asi desetiletou zkušenost jsem dodnes rád, hodně mi ty základní znalosti pomáhají například v kontaktu s hudebními skladateli.

Vy jste se ale ještě jako mladík koncem sedmdesátých let dostal až do legendárního Divadla na provázku. Nebylo to díky vašemu tatínkovi, který stál u vzniku tohoto souboru?

Nebylo tomu tak. Rodičům moje úteky k divadlu ani moc po vůli nebyly. Docela dobrodružně jsem požádal režiséra Petera Scherhaufera o možnost navštívit několik zkoušek v Divadle na provázku, a-bych viděl, jak se divadlo dělá „doopravdy“. Společně s Petrem Oslzlým mne posléze přijali do divadla jako eléva. Na řadě inscenací jsem se podílel jako asistent režie. Tou první byla *Sviť*, sviť má hvězdo v roce 1977. Zažil jsem zblízka celou plejádu vynikajících „provázkových“ inscenací interpretovaných výtečnými herci. Pamatuju si docela živě, jak mě ta úžasná tvůrčí atmosféra okouzila a úplně pohltila.

HOST DO DOMU

Jak vzpomínáte na režijní legendu jménem Peter Scherhaufner?

Vypráví se o něm desítky historek a mnohé z nich jsou zcela jistě pravdivé. Byl to člověk velmi osobitý a svérázný, dnes by se o něm řeklo, že to byl workoholik. Neuvěřitelně sečtělý a vzdělaný režisér naplněný velkými vizemi. Vždy jako zdroj používal velké

Se Stanislavem Slovákem, Tomášem Steinerem, Jaroslavem Milfajtem a Igorem Barberičem

množství materiálů z nejrůznějších disciplín, které byly často divadlu velmi vzdáleny. I to tvořilo jeden z prostředků jeho originálního divadelního experimentátorství. Někdy se dokázal vzhledně rozzlobit, dokonce pouštět hrůzu, ale v jádru to byl člověk velmi křehký, přemýšlivý a dokonce zranitelný.

Vy jste ale na Provázku případně i hrál... Stříhnuh jste si například Jana Ratkina v inscenaci Stříbrný vít, ale proč pod pseudonymem Zbyněk Vrba?

V tom sehrála roli tehdejší normalizační politika. Schovával jsem se nějaký čas za jméno, v němž byla přesmyčka jediného písmena. Vzhledem k jednoznačným tátočným politickým postojům v roce 1968, kterých si dodnes velmi vážím, jsem po ukončení základní školy v sedmdesátých letech dokonce měl zapovězena všechna brněnská gymnázia.

A zkoušel jste vůbec nějaký gympl?

Tehdejší ředitel jistého gymnázia, o který jsem se ucházel, rovnou rodičům diskretně oznámil, že třeba že mám prospěch i přijímačky jednoznačně na přijetí, že mne vzít nesmí. Prý at' se ani nezdržuje odvoláním a jdu si najít nějaké dobré učení. To byla taková doba.

A tak se z vás málem stal zahradník?

Ano. Po roce učení jsem přestoupil na Střední zemědělsko – technickou školu v Brně Bohunicích a na ní v roce 1981 odmaturoval. Tam už k mému kádrovému profilu byli velkorysejší. Ta škola byla úžasná a moc rád na ni vzpomínám. S řadou spolužáků i pedagogů se dodnes přátelíme.

Já vím, že kdyby do života nepatřil. Dokážete si dnes představit, že byste život strávil micháním postřiků na vinnou révu a stříháním jabloní?

Ale dovedu. Dokonce se mi po tom oboru mnohokrát v životě zastesklo. A uznejte, že je příjemnější jezdit na odborné praxe do vinných sklepů než na brambory.

A co se změnilo, že jste byl v roce 1981 přijat na obor režie na Divadelní fakultu Akademie múzických umění v Praze?

Doba trochu poskočila. A Praha

nebyla Brno, byla už mnohem otevřenější. Například v Praze opět začínal režisrovat Luboš Pistorius a Evald Schorm. Navíc jsem měl na DAMU výhodu, že jsem přijímačky v podstatě vyhrál, jak jsem se později dozvěděl. Mými hlavními pedagogy se stali Ladislav Vymětal a Jaroslav Vostrý.

Bylo k užítku nebo spíš na závadu, že jste synem známého a ceněného dramaturga a teatrologa Bořivoje Srby? Nemusel jste jako divadelník pomyslně konkurovat tomu jménu?

Každý z nás jde v životě svou cestu. Takže mohu upřímně říci, že k žádnému konkurenčnímu souboji, který asi máte na mysli, nikdy nedošlo. Vedeme spolu v průběhu let řadu užitečných rozhovorů. Mnohokrát spolu souhlasíme, často také ne. A kromě toho, za režijním pultem vždy sedíte nakopec sám.

Které ze svých osmdesáti divadelních režii si považujete nejvíce a proč?

Pořadí si určit netroufám, takže jen některé zmíním. V Městském divadle v Mostě (kam jsme po absolutoriu odešli společně s partou spolužáků a hudebním skladatelem Vladimírem Franzem) dramaturgie Filozofské historie, Cirkusu Humberto, Lidí z maringotek, Mistra a Markětky, Markěty Lazarové, Kladiava na čarodějnice...., V pražském Národním divadle určitě Pašije, v Národním divadle v Brně Stromy umírají vstoje, Tomáš Becket, Faust, Merlin, Rok na vsi, Maryša, Silnice. V Městském divadle Brno mimořádně náročný projekt, inscenace Homérova eposu Odyssea s hudbou O. Veselého.

Moc si považuji skutečnosti, že žádný z těch titulů, které mám za sebou, jsem neměl nijak nakázáno inscenovat. Žádný ředitel ani šéf mě nenutil k titulu, který je třeba udělat, vždy to byla svobodná volba. A vrátím-li se k vaší otázce: každá poslední práce je přece vždy ta nejdůležitější.

Ale vy jste přece v Městském divadle v Mostě

S Václavem Cejpkem

S Janem Štokovským

a v Národním divadle v Brně byl celkem jedenáct roků uměleckým šéfem?

To je pravda. Ale vždy jde o společné hledání a o následnou dohodu s dramaturgem, kterého považuju za klíčového spolupracovníka režiséra. A navíc v pětatřiceti případech našich inscenací šlo o původní dramaturgie a úpravy. A pochopitelně musí dojít ke konsenzu s vedením divadla. A je úžasné, když ředitel a šéf vytváří tvůrčím svobodný prostor.

Máte třeba jako režisér nějak oblíbená témata?

Zjednodušeně řečeno by se dalo říct, že každý týden, každý den přináší témata, na která by mělo divadlo promptně reagovat. I ta tzv. témata nadčasová se často nečekaně stávají velmi aktuálními. Jedno svoje oblíbené téma si dovoluji prozradit. Dá se asi shrnout do následujícího citátu: Štěstí neexistuje, ale jednoho dne o ně člověk přichází. S tím souvisí Maeterlinckova myšlenka z knihy Moudrost a osud, že člověk je povinen celý život hledat štěstí, i když vůbec není jisté, že právě ono je údělem člověka na zemi. Takže prchavost lidského štěstí je téma, které možná hodně projektují do svých inscenací.

Vy ale nyní pro Městské divadlo chystáte inscenaci Betlém, jejíž ústřední téma je radostné: narození Krista Pána. Jak byste charakterizoval tento text?

Celý projekt Betlém s podtitulem Pastorála aneb Hry vánoční vychází ze snahy nepopřít kouzlo a jistou líbeznost tradičních „českých Vánoc“, ale zároveň se pokoušíme jít nad rámec, který povětšinou umožňují již mnohokrát inscenované lidové texty. Snažíme se více zaměřit nad smyslem a posláním, které nám vánoční příběh přináší.

Takže nepůjde o tradiční „jesličkářnu“?

Všichni vidíme a vnímáme, že vánočního tématu se do značné míry zmocnila komerce. Ostatně už od poloviny října chodíme kolem zasněžených stromeků a dárečků ve výlohách a čokoládových čertů v obchodech. A všude se objeví umělohmotná a papundeklové betlémy, které nic nevypráví o smyslu Vánoc, ale neodbytně na nás několik měsíců volají NAKU-PUJTE! My však nic podobného na jevišti prožívat nechceme a spíše směřujeme k podstatě celé této události, tedy narození Ježíška. Proto jsme se chtěli vyhnout také již zmíněným opa-

kovaným vánočním hrám. Nešlo nám pouze o dochovaně lidové baroko a jeho rekonstrukci, třebaže je samo o sobě krásné a také z něj čerpáme. Nechceme pouze oživit jesličky na divadle. V duchu našich předchůdců využíváme celou řadu dostupných zdrojů, které s naším příběhem nějakým způsobem souvisejí. Použili jsme podobný princip a hru jsme žánrově do určité míry rozružili. Sledujeme příběh od zasnub Josefa s Marií, zvěstování radostné události budoucí matce, přes jejich cestu do Betléma na sčítání lidu. Sledujeme i příběh Heroda, tří putujících králů. Pastorála v podtitulu ukazuje na putování pastýřů z Valaška k jesličkám a vytváří v inscenaci lidovou notu. Naznačujeme také útěk do Egypta a předjímáme v krátkých fragmentech Kristovo ukřížování i nanebevstoupení. Ale to jsou opravdu jen takové záblesky. Mám radost, že tato koncepce našla v divadle mimořádné porozumění a podporu.

Co vy sám máte z vánoční nálady nejraději?

Já mám rád celý adventní čas, který samotným vánočním svátkům předchází. Bohužel se mi v těch čtyřech týdnech nedaří vždy pozastavit čas, jak bych si sám přál.

Od poloviny loňského října jste se stal děkanem brněnské divadelní fakulty. Proč jste se vrhnul od praktického divadla na řízení umělecké školy?

Mám za sebou osmdesát inscenací. Před dvěma, třemi roky bych o něčem podobném určitě neuvažoval. Velkou roli sehrála vnitřní touha zkusit si něco zcela nového a s živým divadlem přímo souvisejícího. Svě sehrála také výzva některých kolegů, kterých si velmi vážím, abych se pustil do volebního klání. Ten úkol je skutečně obrovský, musím se rychle učít spoustě nových věcí, vstřebávat množství informací a doba je nemilosrdně rychlá. Ale mám kolem sebe skvělý tým lidí, na škole působím patnáctý rok a praxe v divadle je samozřejmě k nezaplacení. Režie se ostatně, jak sám vidíte, nevzdávám.

Na co se nyní nejvíce těšíte?

Až vezmu sebou devítiletou dcerku Anežku na premiéru Betléma a budu mít pořádnou trému, aby se jí představení líbilo.

Luboš Mareček

Na premiéře muzikálu *Odyseia*, režie: Zbyněk Srba

Peter Stone-Jule Styne
Bob Merrill

SUGAR

režie: Stanislav Moša

Petr Kracik

Stanislav Moša

DIVADLO POD PALMOVKOU PRAHA PREMIÉRA 26. ZÁŘÍ 2009

Michaela Badinková, Anna Schmidtmajerová,
Ondřej Kavan, Jan Teplý, Radek Valenta,
Marcela Nohýnková, Rudolf Jelínek,
Miloš Kopečný, René Přibil, Jiří Havel,
Ivo Kubečka, Jan Konečný, Ivan Jiřík,
Josef Hvert, Otto Rošetzký, Aleš Alinče,
Simona Vrbická, Zuzana Čapková,
Barbora Valentová, Perla Kotmelová,
Eva Kodešová, Alena Bazalová

MÁRIA LALKOVÁ

*V kostýmu
z muzikálu Zahradka divů,
režie: Stanislav Moša*

Mezi záplavou českých slov se při rozhovoru s Máriou Lalkovou občas objeví nějaké slovenské. „Jsem Slovenka a při běžném hovoru to na mně každý pozná. To se už do konce života nezmění,“ vysvětluje Mária. Dodává však, že svou národnost nevidí jako hendikep. Je rozdíl říkat divadelní text a neformálně si povídat. „Při učení textů mám čas každé slovo přežvýkat a dostat češtinu pořádně do pusy. Mária Lalková se narodila v Žilině a jako malá holka chtěla být popeláičkou nebo třeba detektivkou. Po základní škole se však rozhodla pro bratislavskou konzervatoř. Její matka byla tanečnice a folkloristka, takže Máriu odmalička vodila po koncertech a představeních. I ona sama tancovala, ale pro kariéru tanečnice se nakonec nerozhodla. Když totiž přemýš-

jsem tam chodit, ale musela jsem cvičit doma. To bylo jako z bláta do louže,“ směje se Mária. Její maminka totiž byla přísná a dohlédla na to, aby poctivě cvičila na klavír i doma. V Česku zatím mladá herečka klavír nemá. „Ale až budu velká...“ zasní se. „Pak si ho určitě pořídím,“ směje se Mária, která v příštím roce oslaví třicátku.

Po střední škole odešla do Brna, protože Janáčkova akademie múzických umění nabízela spojení herectví, zpěvu a tance. Muzikálové herectví bylo ještě v plenkách a učilo se jen málokde. A Brno se stalo její láskou. Zamilovala se do něj hned dvakrát. Poprvé to byla láska platonická, podruhé už opravdová. „Brno jsem si vysnila. Milovala jsem ho na dálku a ani jsem ho nemusela znát. Hned jsem vě-

V OSLNĚNÍ

lela, jaký obor bude na konzervatoři studovat, máma jí tancování rozmluvila. „Měla pravdu. Nemám postavu tanečnice, a navíc kariéra herečky může být mnohem delší. Mrzelo by mě, kdybych musela skončit s prací třeba ve třiatřiceti letech. Baletky pak třeba ještě učí, ale už to není ono,“ myslí si Mária. Svého rozhodnutí studovat hereckou konzervatoř nelituje. Herectví ji okamžitě „chytilo“ a láska k řemeslu jí vydržela.

Mária odmalička hrála na klavír a doteď si za ně ráda sedne a zahraje Mozarta či Bacha. „Když mě to přestalo bavit a do hudebky už jsem chodit nechtěla, uzavřela jsem s maminkou dohodu. Nemusela

*S Dušanem Vitázkem v muzikálu
Josef a jeho pestrobarevný
plášť, režie: Stanislav Moša*

děla, že to je to město, kde chci studovat," usmívá se mladá herečka. Se smíchem vzpomíná na svou první návštěvu Brna. „Přijela jsem v zimě na první kolo přijímacích zkoušek v kožichu a beranici, protože u nás v Žilíně byly velké mrazy. Jenže tady bylo asi deset stupňů. Asi jsem působila jako turista někde ze Sibíře," směje se Mária. Když viděla město na vlastní oči, měla jasno. Opravdu je to město, kde chce studovat a časem snad i žít.

Po přijetí na Janáčkovu akademii mezi spolužáky rychle zapadla. Ukázali jí brněnské kavárny i hospůdky a naučili ji pít pivo. „Za to jsem jim opravdu moc vděčná," směje se herečka. V ročníku, kde studovala, bylo více Slováků než Čechů. Takže místo toho, aby se Slováci naučili česky, ve třídě se uchytila slovenština. „Naše pedagožka Zdena Herfortová z toho neměla zrovna radost," vtipkuje herečka. K jejím spolužákům, se kterými se potkávala i Městském divadle Brno, patřili Vlado Volečko, Evelína Jirková nebo Soňa Jányová.

K první roli se Mária Lalková dostala už na základní škole. Tehdy hrála v představení Jednotkáři, které bylo o neshodách mezi učitelem a jeho třídou. „Hrála jsem takového vyděděnce třídy. Jmenovala jsem se Františka a kluci tam po mně házeli houbou," vzpomíná Mária a na tváři se jí objeví úsměv. Další dětskou roli si vysloužila ve hře Mekké sny. To už žáci základní školy spolupracovali s divadlem. Díky tomu mohli se svým představením hostovat třeba v Nitře. „Byla to ponurá, ale krásná hra. Představili jsme v ní reflexi na tehdy probíhající válku v Jugoslávii," říká Mária.

První role v Městském divadle Brno přišly už za studií na JAMU. „Byl to příjemný přivýdělek. Většinou jsme byli chudí studenti, takže penízky navíc se vždycky hodily," vypráví Mária. Dodává však, že nejhezčí role přišly až se stálým angažmá. „Miluji roli Rusaliny v představení Cikáni jdou do nebe. Ta postava je mi velmi blízká svým temperamentem. V takové roli se můžu opravdu vyřádit. Navíc ráda poslouchám cikánské písně a tuto baladu mám opravdu ráda," líčí Mária. S láskou ale vzpomíná i na další role. Krásná byla podle ní například postava svaté Terezy v představení Deník Krále či role Lulu ve hře Cabaret.

Oproti rolím živelných a trochu divokých postav teď přijde změna. Koncem října čeká mladou herečku premiéra hry Betlém, v níž si zahraje Panenku Marii. „Ten scénář je úžasný. I když jde o notoricky známé téma, věřím, že diváci budou překvapení," usmívá se tajuplně Mária. Popisuje, že ona sice bude hrát Marii, ale ne jako nedotknutelnou světici. Spíše jako obyčejnou dívku. Ve hře zazní texty ze Starého zákona, ale také mnoho písniček a vtipných dialogů.

Po vánočním příběhu zrození se rozhodl sáhnout brněnský tvůrčí tým režiséra Zbyňka Srby a dramaturgů Václava Cejпка a Jana Šotkov-

**S Robertem Jíchou
v Muzikálech
z Broadwaye,
režie: Stanislav Moša**

ského, protože chtěli vytvořit něco nového. Vznikla tak osobitá inscenace, která má být jak poetickou a líbeznou oslavou vánočních svátků, tak zároveň zamýšlením se nad dnešním smyslem Vánoc. Známý biblický příběh upravili, aby se jím mohl kochat soudobý divák a ještě se u něj pobavit.

Sama Mária ráda vzpomíná na to, jak trávila Vánoce doma na Slovensku. Rodiče nebyli věřící, ale na Vánoce jezdila celá rodina k babičce, která křesťanské zvyky ctíla. „Vždycky nám dělala křížek medem na čelo," zasní se herečka. Pak s úsměvem dodá, že tento zvyk jí zůstal. I ona na Vánoce všechny pokřizuje medem na čelo.

I když Brno je Márii velkou láskou, dnes tady už nebydlí. Přestěhovala se za svým přítelem do

**V muzikálu
Cikáni jdou do nebe,
režie: Petr Kracík**

**V muzikálu
West Side Story,
režie: Stanislav Moša**

Slavkova u Brna. „A neprohloupila jsem. Zapouštím tam kořeny, protože jsme si s partnerem vzali stavební úvěr a přestavujeme domeček. Často je to ale náročnější, než kdybychom stavěli nanovo,“ směje se. Až bude bydlení zařízené, začne uvažovat o rodině. „A až budu velká, pořídím si k tomu ještě pejška,“ dodává.

Odejít do většího města jí nikdy nelákalo. Ani do Bratislavy, ani do Prahy. „Do českého hlavního města budu klidně za práci dojíždět, ale ráda bych zůstala tady na jižní Moravě. Moravská povaha je mi mnohem milejší,“ vysvětluje herečka.

Jediné, co jí na jižní Moravě chybí, jsou slovenské hory. „Ten výhled na krajinu a obzory, jaké má člověk v Brně a okolí, je nádherný. Když přijede maminka na návštěvu, je ze zdejší krajiny nadšená. Pořád si fotí ty mraky a políčka,“ směje se Mária. Dodává však, že hory jsou hory. Proto se ráda vrací na Slovensko, ale objevuje také krásy české hornaté krajiny. Líbí se jí Vysočina, Osoblažsko, Šumava a o letošních prázdninách dokonce sjezděla Vltavu. Doufá, že z vodácké výpravy se stane každoroční tradice. „Samozřejmě jsme se vykopili do vody. Navíc jsem nebyla úplně spolehlivý háček. Místo abych kontrolovala, kde je jaký kámen, kochala jsem se přírodou,“ směje se herečka.

Kochá se celý život. Užívá si okamžiku, někdy až moc. „Obdivuju okolí i když jedu autem ze Slavkova do Brna. Vždyť příroda je každý den jiná. Někdy skoro zapomenou sledovat provoz na silnici,“ přiznává. Často si také otevře v autě okýnka, aby nasávala různá vůně. „Na to však auto není ideální. Můj přítel je motorkář, a to je hned o něčem

jiném. Tolik vjemů se nedá srovnat s jízdou autem,“ líčí Mária.

Snů a cílů je ještě opravdu mnoho. Ani ne tak pracovních jako osobních. „Chtěla bych hodně cestovat. Je tolik zemí a míst, kde musí být opravdu krásně! Ráda bych poznávala cizí jazyky a kulturu,“ popisuje zasněně Mária. Doplní však, že to neznamená odsunout rodinu na druhou kolej. „I s dítětem se přece dá cestovat. Samozřejmě že ne s úplně malým, ale když trochu povyroste, rodiče se jen nesmějí bát,“ myslí si.

Chtěla by se naučit jezdit na koni, pořídít si domů klavír či poznávat další kouty světa. A o všem říká: Až budu velká. Kdy to teda bude? „To vlastně ani nevím. Asi tehdy, až se budu cítit opravdu dospělá,“ usměje se Mária.

Teriza Bartošíková

**S Jánem Jackuliakem
v muzikálu Cabaret,
režie: Pavel Fieber**

Chlapci, účastníci konkurzu na plakát
vánoční hry

Václava Cejпка, Zbyňka Srby a Jana Šotkovského
BETLÉM

Foto jef Kratochvil. Plakát Petr Hloušek & jef Kratochvil.

COMEDIE

Městské divadlo Brno

Thomas Bernhard

SILA ZVYKU

615

V JÁMĚ LVOVE

režisér: Jan Mazák,
Barbara Jelenová, Michal Isteník

tel.: 533 316 410, e-mail: komercni@mdb.cz, www.mdb.cz

ALSTOM

PRIMA

MOBIL

SEAL

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

ALFA

Městské divadlo Brno nabízí propagaci Vaší firmy či Vašeho produktu v tiskových materiálech Městského divadla Brno

Dejte o sobě vědět v programech inscenací, které se dostanou k tisícům diváků!

Bližší informace na telefonních číslech 533 316 315 a 605 248 338, e-mail: helbich@mdb.cz

Václav Cejpek, Zbyněk Srba, Jan Šotkovský: **BETLÉM**
 Vánoce - jeden z příběhů, na kterém stojí naše civilizace, příběh o narození Ježíše Krista. Příběh, který nutí a vybízí k znovuzpřemýšlení i na divadelních prknech. Příběh, který si Městské divadlo Brno nechťelo a nemohlo nechat ujit, u kterého nemohlo dopustit, aby chyběl v jeho repertoárové nabídce. Autorský tým (jehož součástí kromě režiséra Zbyňka Srby byl i rektor JAMU Václav Cejpek a dramaturg inscenace Jan Šotkovský) se však rozhodl nesáhnout po existujících lidových hrách a montážích z nich, ale vytvořil cestou nepoměrně riskantnější. A sice cestou koláže, které nechce jen na divadle oživit libeznost ješiček, ale nahlédnout betlémský příběh z více úhlů, zařadit jej do širšího biblického kontextu, vzrušovat současným pohledem, provokovat montáží zdánlivě nesourodých prvků.

Tak se v textu inscenace Betlém českých starozákonních a novozákonních motivů a fragmentů z českých lidových her objevují i překlady z lidových her polských, valašských písňový folklor, songy skupiny Cimbál Classic, texty Franze Werfela, Milana Růfusa nebo Ladislava Fuksa. Cílem však není destrukce vánočního příběhu – je jím sugestivní zážitek, bohatá a poutavá podívaná, která nahlédne onu historii, kterou zdánlivě všichni známe (ale známe ji opravdu?), ve vzrušivé nečekaném světle. (Narodil se Kristus pan ovšem chybět vskutku nesmí a nebude.)

Nedílnou součástí představení je i hudba Dalibora Štrunce nahraná souborem Cimbál Classic, která volně vychází nejen z moravských vánočních tradic. Baladicitnost příběhu podtrhují na scéně i dvě živé kapely (hudecká a klezmerská) a děti souboru Primavera.

Režie: Zbyněk Srba

Hrají: Ladislav Kolář, Mária Lalková, Petr Štěpán, Michal Isteník, Eva Ventrubová, Milan Němec, Viktor Skála, Lukáš Hejlik a další.

HRAJEME

Thomas Bernhard: **SÍLA ZVYKU**

Děj hry novodobého rakouského klasika, v posledním desetiletí často hraného a čteného i u nás, se odehrává v marinoctce cirkusového ředitelé Caribaldiho. Ten si kdysi dávno vysmyslel, že navštíví se svými zaměstnanci ve volném čase Schubertův smyčcový kvintet Pstruh. A tak se už dvaadvacet let snaží přinutit Zongléra, Krotitelé, Vnučku a Klauana, kteří nemají k hudbě žádný vztah, aby se naučili hrát na klavír, housle, violu a basu...

Síla zvyku je o tozou po absolutní dokonalosti, která je však v neslučitelném rozporu s banálností, všedností a ponižující realitou. Hra má svou komikou blízkou k fraše a varírováním opakování různých situací i ke klaunířské či filmové grotesce. Protagonistou tohoto absurdního divadla, podobně jako i v jiných Bernhardových hrách, je dominantní mužská postava, již se její megalomanská a tedy nenaplnitelná touha po dokonalosti stává krutou i směšnou posedlostí, s níž tyranizuje a deprimuje své okolí a nakonec i sebe.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Barbora Jelenová, Igor Ondříček, Michal Isteník.

Eduardo Rovner: **VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI**

Brlantně napsaná komedie nejpředejšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vylíčil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamlčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energičká žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochoptelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherné vitálnosti, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Muloslová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Carlo Goldoni: **POPRASK NA LAGUNĚ**

Existuje jen málo komedií, které dosahují úrovně tohoto díla. Všechna legrace, zábava či humor, jak kdo chce, se ve všech po tomto autorovi následujících veselohrách odvíjí od toho, jak geniálně to právě on ukázal v této komedii. A možná již ani neexistuje je nic zábavnějšího, než tato hra. Rozdívající řetěz roztomilých nevrzavosti a svárů, klevet rozzmýšlujících v duších jednoduchých rybářů drama žárliivosti... Rozvázněné hlavy, tupí strážci veřejného pořádku... Láška a navěstiv – dvě nádoby se stejným dnem... A přitom svět poctivých, prostých a dobrosrdečných lidiček, jaké známe z každodenního života. A ten nám přináší absurdní, směšné, rozum i smysly provokující situace, kterým nezbyvá než se smát, než se vysmát...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Zdeněk Junák nebo Zdeněk Černín, Irena Konvalinová, Lenka Janíková nebo Tereza Šefrnová, Patrik Bořecký, Martin Havelka, Erik Pardus, Jana Glöcová, Veronika Poláčková, Marta Ondráčková, Alan Novotný nebo Vojtěch Blahuta, Lukáš Hejlik, Jaroslav Záděra, Michal Nevěčný, Zdeněk Kopp.

Alexandr Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Otčenášek:

TŘI MUŠKETÝŘI

Nejnovější dramatiizace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, statečný Athos, silák Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů - Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkryváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýrské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálnímu vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace výjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohem překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Ivana Vaňková, Pavla Vítázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vítáček, Zdeněk Bureš, Robert Jícha nebo Lukáš Vlček, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Mária Lalková a další.

Yasmina Reza: **KUMŠT**

Je to jen patnáct let (psal se rok 1994), co nepříliš úspěšná francouzská herečka Yasmina Reza napsala konverzační komedii pro tři muže s prostinkým názvem – Art (Umění). V českém překladu Michala Láznovského Obraz, v Německu Kunst, v Polsku Sztuka, na Slovensku a poestže i v některých českých divadlech Kumšt. Obdržela za ni prestižní Moliérovu cenu, text byl od té doby přeložen do 35 světových jazyků a účinkovala v něm nejedna hvězda francouzského, německého či anglického divadla. Yasmina Reza od té doby napsala vícero pozoruhodných textů (v českých divadlech měly největší ohlas její Tři verze života), ale triumfálnímu úspěchu Kumštu a zároveň jeho účinné jednoduchosti se už nepřiblížila. Není divu. Ta hra má takřka geniální výchozí situaci – tři mnohaleté přátelé středního věku rozdělí názor na koupí jednoho z nich. Ten si totiž za nekřesťanské peníze pořídí obraz. A ne ledajaký. Bílý obraz s bílými proužky od uznávaného současného malíře. Prostě kus bílého plátna... Za diskusí, je – li tato koupě výrazem vytříbeného vkusu, nebo jen snobským pozérstvím, tanou otázky podstatnější. Až po tu hlavní – co vůbec to naše kamarádství drží pohromadě? Je až překvapivé, jak přesnou sondu do mužských ješitností, póz a drobných líž Reza jako žena podnikla. A jak srovnávané vtipnou komediální formou své poznání o možnostech a limitech „chlapského“ přátelství nám coby divákům podává.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Viktor Skála a Lukáš Hejlik nebo Patrik Bořecký.

Tennessee Williams:

KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE

Mimofádná hra je dílem Tennessee Williamse, jednoho z nejvýznamnějších dramatiků 20. století a jeden z jeho nejvýznamnějších textů (ovčenič a prestižní Pulitzerovu cenu) jistě netřeba zvláště představovat. Stačí jen připomenout škálu světových herců od Paula Newmana přes Kathleen Turnerovou k Laurenci Olivierovi, kteří v této hře, proslulé mimofádnými hereckými příležitostmi, dosahovali vrcholů své kariéry.

LISTOPAD

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.11.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	premiéra
2.11.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	A1
3.11.	úterý	Thomas Bernhard	E2
4.11.	středa	Thomas Bernhard	AB3
5.11.	čtvrtek	Eduardo Rovner	
6.11.	pátek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	derniéra
8.11.	neděle	Carlo Goldoni	E7
9.11.	pondělí	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek	PP1
10.11.	úterý	A. Dumas st., H. Burašová, Š. Otčenášek	
11.11.	středa	Yasmina Reza	PPP
12.11.	čtvrtek	Tennessee Williams	
13.11.	pátek	Tennessee Williams	
14.11.	sobota	Thomas Bernhard	AB6
15.11.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	D
16.11.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	AB1
17.11.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	C2
18.11.	středa	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	A3
19.11.	čtvrtek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	AB4
20.11.	pátek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský	
22.11.	neděle	Brandon Thomas	
22.11.	neděle	Brandon Thomas	R09
23.11.	pondělí	Brandon Thomas	Z09
24.11.	úterý	Brandon Thomas	T09
25.11.	středa	Brandon Thomas	X09
26.11.	čtvrtek	Felix Mitterer	
27.11.	pátek	Felix Mitterer	
28.11.	sobota	A. J. Lerner, F. Loewe	
29.11.	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	
29.11.	neděle	A. J. Lerner, F. Loewe	
30.11.	pondělí	A. P. Čechov	

2.11.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
3.11.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
5.11.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
6.11.	pátek		zakoupeno
7.11.	sobota		
7.11.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
20.11.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	veřejná generálka
20.11.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A5/AB5
21.11.	sobota	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	premiéra, P
22.11.	neděle	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
23.11.	pondělí	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
24.11.	úterý	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A2/AB2
25.11.	středa	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	
26.11.	čtvrtek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	C4
27.11.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	C5/E5
28.11.	sobota	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A6/AB6
29.11.	neděle	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	D/E7
30.11.	pondělí	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik	A1/AB1

ZÁJEZDY: 4. - 7. listopadu hostuje MdB s muzikálem **Jesus Christ Superstar** v Košicích, 24. a 25. 11. v Českých Budějovicích. 4. 11. uvádíme **Fantasy Musical Gala** v Českém Těšíně, 6. 11. komedii **Síla zvyku** v Praze. 19. listopadu hrajeme operetu **Orfeus** v podsvětí ve Znojmě.

PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

2.12.	středa	Brandon Thomas Charleyova teta	
3.12.	čtvrtek	Brandon Thomas Charleyova teta	
4.12.	pátek	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	zakoupeno
5.12.	sobota	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
11.12.	pátek	Francis Veber Blbec k večeři	veřejná generálka
11.12.	pátek	Francis Veber Blbec k večeři	AB5
12.12.	sobota	Francis Veber Blbec k večeři	premiéra, P
13.12.	neděle	Slavnosti vyhlášení divácké ankety Křídla 2008/2009	
14.12.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	zakoupeno
15.12.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	A2
16.12.	středa	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	AB3
17.12.	čtvrtek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	zakoupeno
18.12.	pátek	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	E5
19.12.	sobota	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
19.12.	sobota	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	A6
20.12.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
20.12.	neděle	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
21.12.	pondělí	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
22.12.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	E2
22.12.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
26.12.	sobota	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
26.12.	sobota	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	
27.12.	neděle	Brandon Thomas Charleyova teta	
28.12.	pondělí	Brandon Thomas Charleyova teta	
29.12.	úterý	V. Cajpek, Zb. Srba, J. Šotkovský Betlém	AB2
30.12.	středa	Francis Veber Blbec k večeři	A3
31.12.	čtvrtek	Francis Veber Blbec k večeři	slavnostní silvestrovská premiéra

HUDEBNÍ SCÉNA

1.12.	úterý	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	C2/E2
2.12.	středa	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	A3/AB3
3.12.	čtvrtek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
4.12.	pátek	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
5.12.	sobota	F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik Probuzení jara	
6.12.	neděle	Adventní koncert Advent, andělé a děti posedmé	
8.12.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
9.12.	středa	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	zakoupeno
10.12.	čtvrtek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
11.12.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
12.12.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
12.12.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg Les Misérables (Bidníci)	
15.12.	úterý	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdik Balada o lásce (Singoalla)	
16.12.	středa	D. Fikejz, I. Huvar, R. Brezina, P. Gazdik Balada o lásce (Singoalla)	
17.12.	čtvrtek	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	PP1
18.12.	pátek	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	zakoupeno
19.12.	sobota	A. Lloyd Webber, T. Rice Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť	
20.12.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
21.12.	pondělí	A. Lloyd Webber, T. Rice Jesus Christ Superstar	
22.12.	úterý	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
22.12.	úterý	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
23.12.	středa	Vánoční koncert Hana a Petr Ulrychovi & Javory	
26.12.	sobota	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
27.12.	neděle	S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán, K. Cón Sněhurka a 7 trpaslíků	
29.12.	úterý	Michael Kunze, Sylvester Levay Mozart!	
30.12.	středa	Michael Kunze, Sylvester Levay Mozart!	
31.12.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay Mozart!	
31.12.	čtvrtek	Michael Kunze, Sylvester Levay Mozart!	silvestrovské představení

ZÁJEZDY: 1. prosince hostuje MdB s vánoční hrou Betlém v Bratislavě, 7. 12. s muzikálem Jesus Christ Superstar v Ostravě-Vítkovicích a 14. 12. s muzikálem Bidníci ve Zlíně.

Podtitul „Kočky“ by mohl znít „rodinná oslava s tajemstvím“. Pan Pollitt, miliardář a jeden z největších vlastníků pozemků na americkém Jihu, slaví své pětadesáté narozeniny ve velkém stylu. Všichni se veselí s ním, kromě syna Bricka, který se osaměle upíjí ve svém pokoji. Navíc „tatka Pollitt“ dostává jeden nečekaně velkolepý dárek navíc: jeho podezření, že má rakovinu, bylo mýlné. Nebo ne? Mistrná psychologická pitva napjatých vztahů v rámci jedné židžanské rodiny, kořeněná navíc nastávajícím bojem o případnou pozůstalost...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Hana Břišťanská, Lukáš Hejlík, Pavla Vitázková, Jana Gazdíkova, Zdeněk Junák, Karel Mišurec, Patrik Bořecký, Miloš Kročil a další.

Brandon Thomas: **CHARLEYOVA TETA**

Rozpuštělá komedie (a vůbec jedna z nejlépe napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat dívky svého srdce na milost-

HRAJEME

nou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmlazený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgie. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomeňme na jeho – našeho „nesmířitelného“ *Brouka v hlavě*).

Režie: Gustav Skála

Ůčinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Josef Jurašek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčicová, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Felix Mitterer: **V JÁMĚ LVOVÉ**

V jámě plné lvů se kdysi ocitl prorok Daniel, v jámě lvové se ve třicátých letech minulého století ocitá také berlínský herec Arthur Kirsch, kterého fanatičtí, nacistem posedlí kolegové vyženou z divadla, protože je prostě Žid. Kirsch se však – v přestrojení za „pravého Němce“ – vrací a slaví grandiózní umělecké i lidské vítězství nad tupostí a brutálností totalitního režimu. Úspěšná hra, která byla uvedena s mimořádným ohlasem na mnoha jevištích Evropy a jejíž hrdina se podobá tak trochu Svejkovi, hrajícím s nevinnou tváří svoje hry proti lidské blbosti, přináší divákům vedle výjimečně zpracovaného tématu humanity a lidské solidarity také potěšení z nebývalé napínavého příběhu i jeho vyvrcholení. Rafinované využívá různých možností divadelních zvrtočků komedie, dramatu, momentů překvapení i různých dějových zvrátí. Především pak zobrazuje odvěkou touhu člověka po porozumění a harmonii, kterých je však, bohužel, možno dosáhnout jen zřídka.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Erik Pardus, Alena Antolová, Karel Janský, Tomáš Sagher, Viktor Skála, Petr Gazdík, Lenka Janíková, Zdeněk Junák, Igor Ondříček, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jiří Zmídlach.

Anton Pavlovič Čechov: **TŘI SESTRY**

Vrcholné drama jednoho z nejvýznamnějších světových autorů pro divadlo. Na příběhu sester Prozorovových, Oly, Iriny, Máši, a jejich bratra Andreje, které osud zavál do malého provinčního městečka, Čechov suggestivně zachycuje období konce 19. století se všemi protiklady. Sestry touží přestěhovat se do Moskvy, kde prožily své dětství. Jejich životní podmínky se však natolik mění, že sourozenci ztrácejí možnost realizovat svoje plány. Bratr Andrej se ožení s měšťáčkou Natašou a postupně se smíruje se svým bezperspektivním osudem i Olga. Tragicky končí láska Iriny a barona Tuzenbacha, neradostný je Mašin rodinný život. Tyto matné «krásné duše» samy sebe zoklívají drásvou vyčítkou, že neumějí užitečně žít. Na jejich stesích a trznivých bezmocnosti Čechov dokáže umělecky zobrazit nejen celou etapu vývoje ruské společnosti, ale i celou etapu vývoje lidstva. Proto si jeho hra dodnes uchovává svou životnost. Jednoduchá ale gradující až k napětí blížící se katastrofě rámcující vnitřní konflikty psychologicky zpracovaných postav, srážky mezi skutečnými a domněnými hodnotami. Důležitou úlohu hraje lyrizmus. Jednotlivé detaily, výrocky i celková atmosféra děje mají údasný symbolický charakter a dodávají mimořádný zevšeobecňující

a nadčasový ráz jedné z nejlépe napsaných her světové divadelní literatury. **Režie:** Stanislav Moša

Hrají: Michal Isteník, Lenka Janíková, Markéta Sedláčková, Ivana Vaňková, Svetlana Slovákova, Milan Němec, Petr Štěpán, Vojtěch Blahuta, Jaroslav Matějka, Jan Mazák, Jakub Przebinda, Radek Novotný, Pavel Kunert, Eva Jelínková.

H U D E B N Í S C É N A

Alan Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BIDNICK)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížských premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayu v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bálehrad. Jeho proslulost a oblibu u nejširších vrstev publika má v nejlepšímu smyslu na svědomí známý britský producent Cameron Mackintosh, který objevil jeho bohatou muzikalitu, emocionálnost a literární kvalitu a nechal je přeložit do angličtiny a znovu zinstrumentovat. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnávného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studentka Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přežívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé hře, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, již se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska s nenávisť a boj s nadějí v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Ůčinkují: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagher, Radka Coufalová nebo Marta Prokopová, Jakub Uličník nebo Dušan Vitáček nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíkova nebo Hana Holířová a další.

Frank Wedekind, Steven Sater, Duncan Sheik:
PROBUZENÍ JARA

jazzrockový muzikál / česká premiéra

Evropský svět divadla zná dobře dílo německého dramatika Franka Wedekinda a jeho Pročtívaly jara (Frühlings Erwachen, 1891). Tuto kdysi skandální tragédií dětství a dospívání věnoval autor rodičům a učitelům, které označil za skupinu lidí totálně netečných a hostejných k potřebám mladé generace. Nové pojetí z pera amerických autorů, libretisty a textaře Stevensa Satera a skladatele Duncana Sheika, je v podobě muzikálové adaptace naprosto novátorské, otevřené a strhující. Autoři přinesli na jeviště dílo nebývalé otevřenosti a pravdivosti, které s tradovaným muzikálovým sklonem k sentimentu a romantičnosti nemají nic společného. Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století v jejich adaptaci nabývá naprosto současný charakter a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstskost - to vše, včetně sexuality a prvnick erotických zážitků, je tu odkryto z odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní. Probuzení jara (Spring Awakening) mělo off-broadwayskou premiéru v červenci roku 2006 v New Yorku, aby už od 10. prosince téhož roku putovalo přímo na Broadway, do divadla Eugena O'Neill. Dílo získalo 11 nominací na prestižní ocenění TONY, z nichž dostalo 8 za nejlepší muzikál, režii, hudbu, hlavního protagonistu aj. „*Jednou za generaci, máme-li štěstí, se neočekávaně objeví nový muzikál, který vše změní. To je to vzrušující na úspěchu uvedení Probuzení jara*“ (New York Observer).

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Mach nebo Ondřej Bábore, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Ján Jankuliak nebo Jakub Uličník nebo Petr Šmířák, Radek Novotný nebo Vladimír Řezáč, Jakub Przebinda nebo Lukáš Vlček nebo Robert Rozsochatecký, Tomáš Novotný nebo Viktor Poláček nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova nebo Ivana Skálková nebo Sara Milifajtová, Johana Gazdíkova nebo Marta Prokopová, Kateřina Křajčová nebo Klára Státná, Soňa Jányová nebo Tereza Martinková nebo Michaela Merková, Hana Holířová nebo Michaela Horká a další.

JAN WERICH – O KRITICE

Domnívám se, že by bylo na čase, aby někdo začal diskutovat o divadelní kritice. Dnešní stav kritiky a zejména kritiky divadelní je špatný. Návštěvnictvo divadel si povšimlo, že na divadelní kritiky není spolehnout, že jim nelze věřit, a tak jsme se dostali v divadlech do prapodivné situace. Divadelní provozovatelé si ve skrytu duše přejí, aby hry jejich divadel měly špatné kritiky, protože špatné kritiky přitahují návštěvníky, zatímco tzv. dobré je odrazují.

Řečeno po novinářsku, kritika se odpojila od mas. Mám za to, že je to vinou těch, kteří kritiky píší. Neomylnost, záliba v didaktice, v klišé a frážovitosti, nedostatek odbornosti a nadbytek nestatečnosti a kulturní neodpovědnosti činí z většiny kritik špatné slohové úkony. Jsou výjimky. Švejk by měl právo říct, že i zde je pšenice mezi kroukolem. Leč pro naši kulturu je to málo. My potřebujeme pšenici. Jestliže umělci mají, a většina z nich tak činí, jestliže mají přístupovat ke svým dílům s největší možnou poctivostí, pak totéž platí o uměleckých kritikách. Umělecká kritika se nepíše pro čtenáře novin toho kterého dne. Umělecká kritika má v první řadě sloužit umělcům. To má být zrcadlo, ze kterého se umělec poučí o své práci. Proto kritika musí být poctivá a odborná a musí prýštit z lásky k umění a nikoliv z praktické nutnosti nebo zklamání a z neúspěchu umělecké činnosti pisatelovy.

I poctivá a odbornými znalostmi podložena kritika se může mýlit, protože lidé se někdy mýlí. Ale i v takovém případě poučí, i v takovém případě poslouží. Dále umělecká kritika se píše pro lidi, kteří se zajímají o umění, aniž umění tvoří. V naší zemi, zaplať pámbůh, takových přibývá. Pro takové lidi umělecká kritika má být pomůckou a má sloužit k prohloubení vkusu a znalostí. A konečně umělecké kritiky jsou k tomu, aby je jednou někdo seřadil a z jejich celku si učinil představu o duchovním životě našeho národa. A proto musí býti kritiky ještě poctivější, ještě odbornější a ještě informovanější.

(Divadlo, duben 1958)

KŘÍDLA 2008/2009

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

Alexandre Dumas st., Hana Burešová, Štěpán Oččenášek: **Tři mušketýři**
Zdeněk Merta, Stanislav Moša: **Božská komedie - Peklo**

Yasmina Reza: **Kumšt**

S. Slovák, J. Sotkovský, P. Štěpán a K. Cón: **Sněhurka a sedm trpaslíků**

William Shakespeare: **Večer tříkrálový**

Claude-Michel Schönberg, Alain Boublil: **Bidnáci**

Tennessee Williams: **Kočka na rozpalené plechové střeše**

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice: **Evita**

Daniel Fikejz, Ivan Huvar, Rino Březina: **Severská epopej (Singoalla)**

Anton Pavlovič Čechov: **Tři sestry**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

Jméno:

Adresa:

e-mail:

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2009.

Městské divadlo Brno,

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

Alma je pracovní název filmu, který natáčí v prostředí jihomoravské metropole štáb České televize studio Brno. Romantický příběh mladé dvojice a vodičího psa nevidomých. Režisérka Olga Dabrowská obsadila do filmu řadu herců našeho divadla. Na snímku Svetlana Slováková, Irena Konvalinová, Zdena Herfortová a pes Alma.

BEZ KOMENTÁŘE

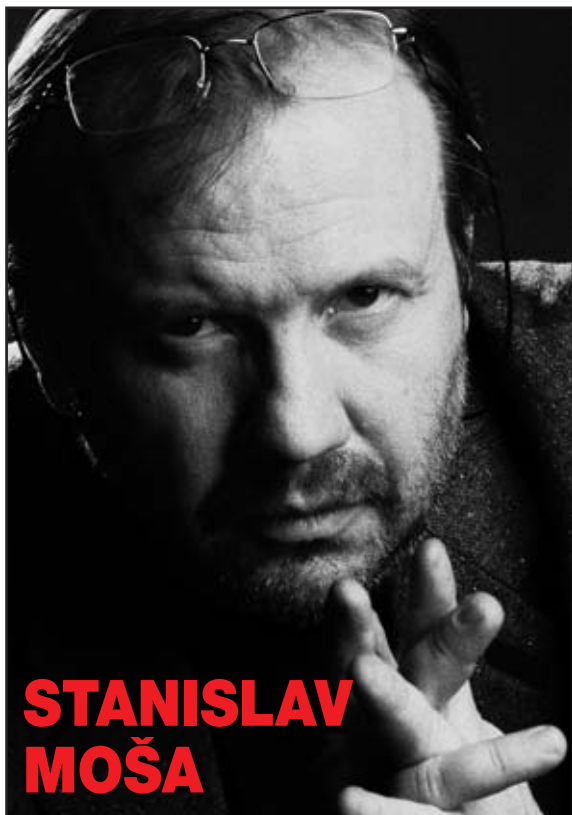

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Nenechte si ujít
NetHovor
s **MILANEM NĚMCEM**,
alias Emanuele Schikanederem
z muzikálu Mozart!,
Kulyginem z tragikomedie Tři sestry,
či Macechou z hudební pohádky
Sněhurka a sedm trpaslíků
23. listopadu 2009 od 17 hodin
na <http://www.scena.cz>

* Vaši otázku můžete poslat už dnes!

STANISLAV MOŠA

NA JEVIŠTI SE PROBUDÍ MLADÉ JARO
STANISLAV MOŠA

O PRÁCI NA NOVÉM MUZIKÁLU

„Je to mimořádné dílo“, začal svůj rozhovor o nově připravovaném muzikálu *Probuzení jara* jeho režisér a šéf zdejšího divadla Stanislav Moša. „Problém nekomunikativnosti, kritické stydlivosti, která způsobuje zábrany mezi dospělými a dospívajícími dětmi, existuje celá staletí a čím je civilizace dál, tím je falešný stud hlubší,“ stručně charakterizuje hlavní myšlenku, zachycenou již autorem původní činohry Frankem Wedekindem. K tomuto dílu napsanému již před 118 lety i k pozdějšímu muzikálu z roku 2006 má Stanislav Moša osobitý vztah, jak se dozvíte z rozhovoru. Dílo amerických autorů - libretisty a textaře Stevena Satera a skladatele Duncana Sheika - je v podobě muzikálové adaptace novátorské, otevřené a strhující. Moša k tomu říká, že oba tyto pánové udělali „zcela geniální opatření“, když mužský dospělý svět zastupuje pouze jediný herec, který hraje všechny tatínky, vychovatele, učitele, kněze, lékaře. A ten ženský jen jedna herečka, která hraje zase všechny ty role učitelek, maminek a tak dále. Ale nebojte se, na jevišti bude postav dost, ovšem hlavně těch mladých. Neobvykle hodně mladých. Mimochodem, v Německu a Rakousku mají Wedekindovo drama jako povinnou školní četbu.

Pane režisére, v polovině října se vás ptám, jak právě tato inscenace vzniká, jaké bude vaše pojetí?

Většina čtenářů Dokoraňu uvidí muzikál patrně až po přečtení rozhovoru.

Zkoušky probíhají naprosto neobvykle. Běžně začínou zpěváci korepetovat jen s klavírem a potom v posledních 14 dnech se setkají s celým orchestrem, který do té doby zkouší zvlášť. Tentokrát však bude sedm hudebníků sedět a hrát přímo na jevišti, budou součástí hry. A tak vzhledem k charakteru hudby začínou zpěváci velmi brzy pracovat intenzivně s muzikanty, brzy poté, co se prostřednictvím klavíru seznámí se základní notovou sazbou inscenace, s její hudební stránkou. Hudba je ojedinělá a všichni, aktéři i hudebníci, se jí musí učit společně. A jaké je mé režijní pojetí? Budu se snažit vést toto nesmírně emocionálně nabitě a krásné dílo jako veřejný proces, kterého se jakoby zúčastní i diváci v sále. Ne že by vstupovali do hry, ale část diváků bude sedět na jevišti a mezi nimi zasednou i někteří herci, aby vstupovali do samotné inscenace. Dekorace i kostýmy odpovídají době vzniku původní hry, ale charakter hudby i některé rekvizity přenášejí hlavní téma do dnešní společnosti, takže o některých věcech budeme uvažovat jinak, než tomu bylo před více než sto lety. Problém vztahu mezi dospělými a dospívajícími je velmi živé a přitom velmi ožehavé téma.

Váš vztah k původní činohře i muzikálu je mnohem bližší než k většině jiných opusů, přibližte to.

Mám vskutku zvláštní vztah ke hře, na bázi které vznikl muzikál *Probuzení jara*. Wedekindova hra *Procitnutí jara* se hrává dodnes čas od času v různých divadlech na

celém světě, je to v historii divadla jedno z nejlépe napsaných dramát. Pojednává o procesu dospívání lidské bytosti z období, kterému říkáme asexuální, do okamžiku obrovské a zásadní změny lidské bytosti, tedy když se hoch, nebo dívka, ačkoliv si plně neuvědomují své pohlavní dospění, stávají kompletním mužem či ženou. Apropos, tu nejkrásnější hru

TVŮRCI

na toto téma napsal William Shakespeare a jmenuje se *Romeo a Julie*. Srážka dvou světů náhle si uvědomivších jedinců různého pohlaví, že teprve v úplnosti mohou nalézt své štěstí, kterému jsme v naší civilizaci uvyklí říkat láska.

Můj zvláštní vztah vůči Frankovi Wedekindovi začal u mých přijímacích zkoušek na JAMU, když jsem se hlásil na režii. Po maturitě na gymnáziu mě vyzkoumali z JAMU i z DAMU, že na režii berou až po tříleté praxi. Tak jsem si tu praxi „odsoužil“ na ostravské státní konzervatoři, kde jsem studoval de facto druhou střední školu. Odpustili mi předměty jako český jazyk a další, ze kterých jsem už maturoval, a mohl jsem se soustředit na disciplíny jako dějiny hudby, teorie hudby, dějiny divadla, teorie divadla

**S hudebním skladatelem
Zdenkem Mertou**

Překládal na objednávku Městského divadla Brno?

Ano, jeho překlad vznikl na můj návrh. A celý svůj přeložený text musel J. Josek převést pak z češtiny do angličtiny ke schválení původních autorů. Obvykle se k takovému posouzení překládají jen tři - my tomu říkáme pilíře, tedy nejdůležitější písně z muzikálu. Ale čas od času se stává, že někdo chce přeložit celé dílo zpětně, aby nedošlo k významovým posunům. Což je samozřejmě logické, i když neuvěřitelně pracné.

Jak jste získali autorská práva?

Požádal jsem o ně hned v roce 2006, ale bohužel, autorská agentura, která zastupovala tento muzikál, měla opravdu mimořádně naddimenzované finanční požadavky a zkraje jsme se proto nedohodli. Až po dvouletém jednání a různých aktivitách vycházejících z České republiky, poněvadž jsme nebyli jediným divadlem, které stálo o uvedení tohoto muzikálu v české premiéře, jsme se nakonec domluvili. Podmínky se staly pro nás přijatelné. Ve výsledku jsou zcela standardní.

Mohou se diváci těšit na erotické scény? Je to přece o mladých...

Co je to erotická scéna? V nonverbální řeči dvou jedinců je někdy erotický i sám pohled. A když se dnes obecně mluví o erotice, tak si hned všichni myslí, že je to za hranicí jisté slušnosti, zdvořilosti a obvyklosti. Bohužel se dnes ujal hlavní vlády nad erotikou obchod a nesmírně ji zvlgarizoval. Já se domnívám, že všechno, co je přirozené a zároveň zdravé, by nemělo být pro žádné normálního člověka tabu a měli bychom být schopní si se svými dětmi otevřeně, případně s obecněstvem, když je zveme na tuto hru, vyprávět. Všechno je v této inscenaci stylizováno, byť se tam velmi poeticky i vtipně zpívá o masturbaci, či dochází k prvnímu milování dvou hlavních hrdinů. Já osobně na divadle nesnáším naturalismus v jakémkoliv podobě, a proto taky nemám rád, když je tzv. erotický atrakcion použit hrubě, urážlivým způsobem a to obvykle hlavně proto, aby zvýšil poptávku po díle, které takovou exhibici používá. Jedná se o velmi křehké téma a je na každém z tvůrců, jak s oním škadlívým bůžkem Erotem kamarádí, jestli ho v podstatě cítí, nebo ho zneuzívají.

Proberme hlavní dospělé představitele i role mladých.

Hlavní roli, dívku Wendlu, vytvoří Svetlana Slovákova, která se u nás vloni představila hned ve třech hlavních rolích - v Pekle, ve Sněhurce a sedmi trpaslících a nakonec v Čechovových Třech sestřích vytvořila roli Iriny. Vedle ní bude alternovat další nová členka našeho divadla, absolventka loňského posledního muzikálového ročníku na JAMU Ivana Skálová, která se měla možnost u nás představit již jako Evita. Nastudovala tuto roli vedle našich hvězd Radky Coufalové a Hanky Holišové. A kromě těchto devětat zkouší roli Wendly jako Understudy mladíká Sára Milfajtová, ještě studentka gymnázia. Z mládežců vystoupí v hlavní roli Jiří Mach, který má jediného partnera - Ondřeje Bábora. Také on jako tzv. Understudy a také on studuje ještě na gymnáziu.

a samozřejmě herectví, k tomu zpěv, balet. Dokonce mám z baletu maturitu! (smích) A celou tu dobu jsem mohl číst odbornou literaturu a taky všechny ty hry, které mi doporučili z pražské i z brněnské divadelní akademie. Tři roky jsem zasvětil domácímu studiu, přečetl jsem asi 250 dramatických textů, z nichž právě onen Frank Wedekind se svým Procitnutím jara mě oslovil natolik, že jsem si tu hru vybral pro přijímací zkoušky.

A jak došlo k tomu, že jste se nyní rozhodl pro tento muzikál?

Pokaždé, když jsem v New Yorku nebo v Londýně, dopředu testuji, co zajímavého bych měl vidět a co z toho by se mohlo uvést v našem divadle. A byl jsem shodou okolností v roce 2006 ve městě nad Potomacem, kde mě uhranula zpráva, že na bázi hry Franka Wedekinda Procitnutí jara byl napsán a s velkým úspěchem uveden muzikál Spring Awakening, kterýžto získal - to už bylo po mé návštěvě - osm cen Tony za nejlepší muzikál roku, za různé výkony atd. atd. Šel jsem se podívat a byl jsem stržen provedením, realizací myšlenky převést toto drama do hudební divadelní podoby. Nejvíce mě fascinovalo, že se jedná o divadlo, které je mi osobně nesmírně blízké, které je poetické, odehrává se před očima všech zúčastněných a jejich, byť kolikrát pasivní, účast má svůj smysl a význam. Původní verze je velmi šikovně upravena. Původní text pro muzikál byl textařem velmi dobře vyškrtán, na správná místa jsou dopsaný úžasné písně, ať už sólové, dueta, sborové, které dokonale povyšují emocionální informace postav i díla samotného. V muzikálu došlo samozřejmě ještě k dalším formálním změnám. Wedekindova hra je prostoupena celou řadou dospělých, kteří představují ten hrozný kožený, neupřímný a děsivý svět, na který logicky narážejí mladí se svými představami o životě.

Dělal jste v textu nějaké větší zásahy?

Vznikl přesný a básnický nádherný překlad z dílny Jirky Joska, kterého si mimo jiné vážím jako našeho nejlepšího shakespearovského překladatele. Hrálí jsme už v jeho překladu také Jindřicha VIII., Romea a Julii, Večer tříkrálový. Chystám se, že v budoucnu uvedu jeho zatím poslední překlad, Krále Leara. Jiřímu Joskovi se povedly texty písní i překlad samotného dramatu natolik, že následně vnáším jen dvě či tři úpravy, avšak samozřejmě vždy po konzultaci s ním.

Účinkující by měli reálně mít kolem 13 - 14 let. (Nakonec je to věk Julie a Romea...) V „dospělých“ rolích se budou střídat Zdeněk Junák s Milanem Němcem a Irena Konvalinová s Janou Musilovou. **Jaký zájem projeví mladí o účinkování v muzikálu?**

Konkurzů se zúčastnilo na stovku uchazečů, tentokrát jsme vybírali nejen podle pěveckých schopností, ale i podle vizáže, aby odpovídali - po jistém přemaskování - věku svých postav. Všichni mladí kolegové jsou plni očekávání, muzikál je mezi nimi obecně znám, všichni se na tu práci obrovsky těší, jsou pyšní, že dostali příležitost v inscenaci vystoupit a mají z práce radost. Nejmladším je 17 až 18 let. Já se těším taky na práci s nimi a s choreografkou Anetou Mayerovou, je to její první samostatné celovečerní dílo. Dosed byla úspěšnou asistentkou věhlasných choreografů, především Igora Barberiče. Je nesmírně talentovaná a má ten správný mladický elán.

Na scéně osvědčené dvojice Jaroslava Milfajta a kostymérky Andrey Kučerové bude dominovat hudba. Lze ji stručně charakterizovat?

Hudba je prostě fascinující, není psána jako v některých muzikálech typu show, kde musí každé hudební číslo skončit obrovskou gradací, která přivede obecenstvo k potlesku. Každé z hudebních čísel tohoto muzikálu je prostě koncipováno nejprve jako výpověď, velmi se to podobá protestsongům, u kterých není důležitý efekt, ale sdělení. A přitom se jedná o hudbu, která „zvedá z křesel“!

V souvislosti s Probuzením jara si neodpustím otázku, na kterou asi neodpovídate poprvé: Z čeho pramení současná obliba muzikálu?

Myslím, že kdyby Wolfgang Amadeus Mozart žil v dnešní době, bude psát muzikály. Říkal to nakonec před novináři v našem divadle Michael Kunze, autor textu muzikálu Mozart!: „Muzikál je v současné době jediná autentická podoba živoucího hudebního divadla.“ Samozřejmě nechci se dotýkat opery ani operety jako dvou dalších základních žánrů, které stále ještě pěstuje hudební divadlo, byť čím dále tím více sporadicky. Slovo muzikál je ovšem velmi problematické používat, protože se lidé obvykle domnívají, že se jedná o zábavnou show, která nemůže přinést na jeviště jakoukoliv závažnější myšlenku. To však už není pravda od druhé poloviny 50. let minulého století, kdy přišla na jeviště West Side Story. Dnes existují divadla, která Bidníky nebo Evitu hrají na svých operních scénách se svými operními ansámbly. A je to taky proto, že se hudební divadlo stále vyvíjí, vyvíjí se jeho jazyk a je trochu trapné tvrdit donekonečna, že jediný hudební génius je ten a ten hudební skladatel více než 150 let mrtvý a u toho ustrnout. Vychází to z prosté lenosti nezabývat se tím, co existuje, co se právě rodí. Oni se totiž někteří formulátoři toho, co je významné a kvalitní a co ne, neradí pletou, a tak si z hodnocením počkají i 50 let. Je to efekt taktik těch, kteří se točí kolem tzv. vysokého umění, přičemž kolikrát u toho tzv. vysokého umění se současný člověk jednoduše nudí. Samozřejmě že dochází k mimo-

V divadelním klubu se Zuzanou Čtveráčkovou

řádným realizacím krásné a dobré opery skrze výborné interprety. Ale je to čím dále tím více vyjimečné. Jeden z mých největších uměleckých zážitků je zhlédnutí Rigoletta v londýnské National Opera, představení bylo jednoduše úžasné. Inscenátoři přepsali totiž libreto zhruba do 60. - 70. let mafiánského světa, byl to senzační nápad, a ti zpěváci skvělí i jako herci! A nebyl jsem tenkrát jediný divák, kdo byl zcela unesen. Stejně tak fungovala Bohéma na Broadwayi, kterou vůbec nezpívali operně školení lidé; byli nalezení mladí umělci, kteří neměli hlasy zkažené operní manýrou. Existují sice některá operní představení, která strhnou i současného diváka, ale obvykle jako u tzv. muzikálu to není. Současně hudební divadlo, chcete-li muzikál, dnes irituje čím dále tím méně lidí. Je schopno zaobírat se všemi komplexními otázkami současné doby a strhává zcela spontánně své obecenstvo k naprosté účasti. Mimořádně, předloha muzikálu Probuzení jara působila vždy a působí dodnes skandálně, protože hovoří naprosto ojedinělým jazykem o věcech nejpřirozenějších.

Hrálo se Wedekindovo Procitnutí jara někdy v Brně?

V našem divadle? Dvacátého ledna 1968 byla premiéra v Divadle bratří Mrštíků, předchůdci dnešního Městského divadla Brno. Hrálo se v překladu Petra Kopty a v režii Milana Páska, z herců nelze zapomenout na Janu Gazdíkovou, Ladislava Večeřu, Jaroslava Kuneše a Lumíra Peňáze.

Jan Trojan

S Martou Prokopovou, Janem Ježkem a Petrem Štěpánem při premiéře muzikálu Bidníky

*Michal Šebek, Klára Rotterová,
Marek Hurák, Eva Jedličková,
Michaela Merková, Ján Jackuliak,
Ivana Skálová, David Vonšik*

*Sylvester Levay,
Michaela Kunze*

*Aleš Slanina,
Michal Šebek,
Marta Prokopová*

*Stanislav Slovák, Igor Barberič, Eva Jedličková,
Aneta Majerová, Ivana Skálová, Jan Šotkovský,
Jaroslav Milfajt, Tomáš Sagher*

MOZART!

4. září 2009

*Jiří Mach,
Hana Kovářiková,
Aleš Slanina,
Ján Jackuliak,
Svetlana Slovákovič,
Hana Holířová,
František Šterbák,
Marek Hurák,
Marta Prokopová,
Eva Jedličková*

Stanislav Moša

*Michael Prostějovský, Michael Kunze, Stanislav Slovák, Sylvester Levay,
Dušan Vítězek, Aleš Slanina*

ostatní. Nejistý začátek vynahrádilo finále první části inscenace, v němž se hudební, pěvecká a herecká složka snoubily v náležité symbióze. Radka Coufalová, Dušan Vitázek a Igor Ondříček v písni nazvané *Hled' v dál, Argentino* excelovali.

Evita v Městském divadle Brno se obejde bez přezdobené scény a zlatem zkrášlených kostýmů. Díky komornějšímu pojetí a upřednostnění hereckého výrazu před chladnou pompou není brněnské zpracování světoznámého muzikálu jen povrchní zábavou.

Městské divadlo Brno - Tim Rice, Andrew Lloyd Webber: Evita. Překlad Michael Prostějovský, režie a scéna Pavel Fieber, dramaturgie Pavlína Hogard, kostýmy Andrea Kučerová, choreografie Vladimír Kloubeček, dirigenti a hudební nastudování Karel Albrecht, Jiří Petrdlík a Martin Procházka. Premiéra 28. března 2009.

Rozrazil-online.cz, květen 2009, Nada Satková

BIDNÍCI A EVITA ŠEST TÝDNŮ PO SOBĚ? PROČ NE

Brno - Muzikálový soubor Městského divadla Brno nastudoval dva slavné světové muzikály. V rekordně krátkém čase a skoro bez pomoci hostů.

To, na co by jinde sbírali odvahu několik sezón, zvládlo Městské divadlo Brno za pár týdnů. V tak rekordně krátké době dokázal tým okolo ředitele a režiséra Stanislava Moši nastudovat dva současné hity světového muzikálu – Bidníky (premiéra 13. února) a Evitu (premiéra 28. března). Ani v jednom případě nejsou výsledkem odklátné „rychloukvašky“, ale řemeslně kvalitně zvládnuté inscenace.

Uvedení Bidníků (v originále Les Misérables) od Alaina Boublila a Claude-Michela Schönberga dosáhlo Městské divadlo jednoho tuzemského primátu. Nejslavnější muzikál světa ověřený mnoha dalšími superlativy (například po třidvaceti letech svého nepřetržitého uvádění v Londýně je to nejdéle hraný muzikál v historii!) totiž nastudovalo jako první kamenné repertoárové divadlo u nás. Dosud se o jeho uvádění zasloužily jen pražské soukromé produkce, přičemž ta první z roku 1992 odstartovala v Česku muzikálový boom. A právě z tohoto památného nastudování si režisér Stanislav Moša vypůjčil do Brna představitel titulu role. Ostřílený „český Jean Valjean“ Jan Ježek si uprchlého galejníka zahrál nejen v obou režijních interpretacích Petra Novotného (podruhé to bylo před šesti lety při obnovení premiéry v pražské Goja Music Hall), ale reprezentoval také i při výročním setkání všech světových představitelů této role v londýnském Royal Albert Hall.

Jako alternant přibyl k Ježkovi člen brněnského souboru Petr Gazdík, který si s náročnými pěveckými party na hranici muzikálu a opery poradil s obdivuhodnou samozřejmostí (při jeho Otčenáši nad spícím Mariem na barikádě chvílemi až mrazil). Po většinou rozevřených romantických hrdech tak Gazdík v roli osudem zkoušeného zběha přesvědčil suverénně, ale přitom pokorným a soustředěným výkonem. Ostatní role si v alternacích (někdy až čtyřnásobných!) rozdělili skoro všichni členové brněnské muzikálové sekce - Ondříček, Stěpán, Mazák, Jícha, Vitázek, Holíšová, Sedláčková, Coufalová... Charaktery postav dokreslily dobové kostýmy Andrey Kučerové (dohromady jich navrhla přes pět set!), o spolehlivou podporu herců se zase postaral živý pětáctičlenný orchestr pod vedením Jiřího Petrdlíka. Snadno se nabízející sklonnutí příběhu k přesládlému patosu a sentimentu nedovolila až naturalisticky syrová vyprava. Německý scénograf Christoph Weyers si při jejím ztvárnění vypomohl nejen trojzrnnými kulisami (na míru vyrobenými ve Filmovém studiu Barrandov), ale i videoprojekcí a působivými světelnými efekty (závěrečnou scénu první poloviny jako by si Moša vypůjčil ze známého Delacroixova obrazu Svoboda vedoucí lid). Několikrát zafungovala i nápaditá inscenační zkratka, ať už při spontánním vytváření francouzské trilogy z pánských košil a dámských spodniček, nebo při rychlém sestavování obranných barikád z hospodských stůlů.

V případě Evity, nejspěšnějšího světového muzikálu přelomu sedmdesátých a osmdesátých let, se Městské divadlo Brno postaralo o teprve druhé uvedení tohoto muzikálu na českých jevištích (to premiérové bylo v pražské Spirále v roce 1998). Slavnou rockovou operu Time Rice a Andrewa Lloyda Webbera s nesmrtelným hitem Don't Cry For Me Argentina přijel do Brna zinscenovat německý režisér Pavel

Fieber, který se zdejšími souborem nastudoval už několik hudebních inscenací.

O postavu šarmantní manželky prezidenta Juana Dominga Peróna se v Brně podělily hned tři herečky. Pro Radku Coufalovou jde přitom už o třetí hlavní roli v této sezoně (po Leně v Pekle a Sňhurce). Hlavní zásluhu na rychlém spádu děje má však postava Che jako Evitina alter ega. Zatímco některé světové produkce ztotožňují tuto imaginární figuru se slavným levicovým revolucionářem Che Guevarou (původem Argentinem, který se však s reálnou Evou Perónovou nikdy nesešel), Fieber představuje Che jako vypravěče a demonstrátora dění kolem Evity. Ten není si jejím jednáním spokojený, takže ho s uštěpačnou nadsázkou komentuje. A brněnskému Dušanu Vitázkovi to jde znamenitě! Suverénně si s rolí pohrává, v bleskovém sledu střídá převleky stejně jako herecké i hlasové polohy, jeho gesta jsou přirozená a promyšlená zároveň.

Cynismem kombinovaným s vtipnou zkratkou naplnil Fieber i některé další scény. Treba když si Evita při jednom strhujícím tanečním čísle, které v podání company právě vůči na jevišti, proklestí cestu doprostřed jeviště a klidně se majetnický uvelebí na maketě švýcarské banky.

Dvouhodinová inscenace plyne až v závratném tempu, na scéně vytvořené samotným Fieberem se střídají atrapy nabýskaných aut s efektními tanečními čísly, znějí pomalé balady, rychlé latinskoamerické rytmy i sborové chorály.

Muzikálový soubor Městského divadla vycepyvaný jen za posledních pět let hity jako Kabaret, Hair (Vlasy), Oliver!, Jesus Christ Superstar, Šumař na střeše nebo Čarodějky z Eastwicku potvrdil Bidníky a Evitou svoji momentální formu, ve které pro něj není problémem nastudovat prakticky jakýkoliv titul.

Deník, duben 2009, Lenka Suchá

VEČER TŘÍKRÁLOVÝ V BRNĚ: CISTOKREVNÁ DOGA ZE SKVĚLÉHO VRHU Pozdní komedie protřelého dramatika je nespoutaná masopustní taškařice, básnivě groteskní a jizvlivá, ale i nahořklá vymknutím v tragiku.

Inscenace v Městském divadle Brno je dalším z progresivních výkladů, který se snaží posouvat interpretaci a oslovit i diváka, který unavený nekonečnými varietami vše přijímá s jistou mírou zdrženlivosti.

Podtitul Večera tříkrálového (aneb Cokoli chcete) dává za pravdu všem, kteří v textu lokalizovali složeninu mnoha postav a zápletek známých z ranějších dramát autora. Substanci inscenace jsou prokazatelně obligátní komponenty tehdejšího komediálního divadla, osvědčené jevištní triky a populární schémata. A tak předkládá kompaktní skladbu konfliktů (ovšemže především milostných). Paralelně tenze mezi postavami plynou k vyústění zauzelejších situací komických i tragických. Znejistuje převleky (ženy za muže), motivem zámeny nerozpoznaných dvojčat a vzniklý útvar, pro shakespearovské dramatické situace typický, je hrou ve hře.

Poezie s gestikou simultánní

Jazyk výstředního básníka, jímž dokáže v každé dramatické okolnosti vyjádřit smích i tragiku, podlost i vznešenost, krutost i lidkost, temno i jas, jakoby docházel s každým dalším překladem očistující revize. Očistující zpod náposu poetiky, pokud lze vnímat formu přebásnění jako přístojnou manipulaci s předlohou. Nebo naopak poetizující natolik, že strádá napětí a naléhavost. Překlad Jiřího Joska, jemuž dlouholetá práce na kritickém vydávání Shakespearových dramát vynesla uznání překladatelské obce, umravňuje ruku v ruce s režijními zásahy v humoru onu odpoutanou lehkost, tíživou hloubku tragiky a původně transparentní ironii. Erudovaný a překladatelsky ceněný převod ještě neručí dramatickou funkcí nebo požitkem auditoria.

Slovenský režisér Roman Polák, v Brně již etablovaný, se překladu ujímá přenesením funkce slova na populárnější gesto, gag a akci. Nevaží, že herci svým replikám zcela nedostojí. Z jeviště mezi všední orality moderního překladu (viz název článku) nebo dekadentní projev laskavosti, oplisťování, defekace slušně realistické jen zřídka vstoupí mluva rezonující všem a publikum přednes odměni: smichem, pro

Pokračování na straně 34

*S Evelínou Kachlířovou
a Irenou Konvalinovou
v komedii Poprask na laguně,
režie: Zdeněk Černín*

*S Lukášem Vlčkem,
Jánem Jackuliakem
a Soňou Jáňyovou v muzikálu
Mozart!, režie: Stanislav Slovák*

*V muzikálu Mozart!,
režie: Stanislav Slovák*

*V muzikálu Bídníci,
režie: Stanislav Moša*

*Se Soňou Jáňyovou
a Martinou Severovou
v muzikálu Bídníci,
režie: Stanislav Moša*

*S Veronikou Poláčkovou
a Evelínou Kachlířovou
v komedii Poprask na laguně,
režie: Zdeněk Černín*

*S Irenou Konvalinovou
a Veronikou Poláčkovou
v tragédii Smrt Pavla I.,
režie: Hana Burešová*

SALON MdB JANA GLOCOVÁ

*V muzikálu
Jesus Christ Superstar,
režie: Stanislav Moša*

*V komedii
Poprask na laguně,
režie: Zdeněk Černín*

svou užvaněnost. Když je poezie s gestikou simultánní, reakce brzy prozradí těžší pozornosti většinou diváka. Historické, byť fragmentární, kostýmy Karoly Cermak-Símkové významově obzvlášťují dynamiku proměn i korelaci s civilností vedlejších (přípsaných postav) akterů a jasno symbolickou masopustních masek. V Illyrii, kterou výtvarník Pavel Borák nechal zrealizovat jako přirozené vlny, padající ze zmenšeného zadního portálového rámu, svírajícího načas i laternu magiku, vystihující mořské vlny i písečné duny. Vtíráv zcizující dojem analogie s terénem pro skateboardování nakonec civilní akrobaté s prknom potvrzují mezi akty, k čemuž v rohu tísňící se hlavní postavy příběhu jen překvapeně shlížejí, bezdrbným pohledem do současnosti, plné nerovnosti a zavádějící bohaté variaci pádů a zakopnutí. Tak po vlnách neohrazené sklouzávají do nesnázi nebo se z nich škábou zpět k vrcholu.

Nejsledovanější postavou je šašek. Feste Erika Parduse, vzbuzující očekávání shakespearovsky moudrosti a vznešeného humoru, je vysloužilým šaškem stále pohotovým, neboť je humoru vřochvatý, jako je plný životní trpkostí a únavy z vlastní mechaničnosti. Ale nechtějme, aby v dnešních časech žongloval latinou. Jak prohlašuje toporně sterilní správce Malvolio Viktora Skály: stáří, které moudré suzuje, může bláznům leda prospět. Žalostný Feste baví jen své vlastní abonenty, a když za zlatku přidá moudro, je i to způsob, jak podplatit smutek.

Neřízená prostota zábavy

A tak větší soucitu vzbudí starý komik, spíš než tragický Malvolio, na němž se postupem ostatní zhojí. Přesto je Malvolio vlastně nejmokičtější postavou, pod palbou intrik a posměšků ostatních, kteří své naschvály nakonec spojí v jednom kolektivním podvodu. Jestliže Shakespeare rozehrává komičnost, kterou pak zavrhá dopadem tragiky na tuto komickou postavu, na jevišti se tragikomické rozvíjí v linii vedoucí již z kraje Večera: prozívaní dvojčete, které snad krom podvodu na Malvoliovi vidí do celého záklusí vztahů a odkrývá divákům tragické mjéní se několika souběžných milostných vzplanutí. Trpká skutečnost se vrací leitmotivem v groteskním jednání, snahou postav zlehčit tíhu situace. Tato tragičnost se pak zmnožuje s každou další marnou láskou a vyúsťí happy endem: výměnou sourozenců se téměř vše vyřeší. V jednu chvíli je divák důrazně ostřelován sledem výstupů od odmítání opětvat lásku. I proto rozuzlení setkáním dvojčat, které jsou figurovány dvojroli a musí se tedy nutně nakonec tvářit v tvář setkat, předjírná rozpaky nad jeho významem. Důraz na linii milostných zápletek totiž odsunuje bolest rozdělených dvojčat na okraj zájmu diváka a katarzi z jejich opětovného setkání ani neočekává v předtuše, že jej nelze jedním hercem výrazně zpodobit. Dopad tragiky pomstou na Malvoliovi je navíc zadržén nejasným záverečným výstupem krojové nesourodé směsice bujarech folkloristů.

Shakespeare komedii o lásce, která často brázdí nelogickými cestami, zasadil do smyšleného prostředí, ale rozehrál reálnými postavami, prostých jednoznačnosti. A tak jako mnohokrát dokázal diváka vyzdvihnout nad průměr každodenního rozptýlení spojením vysoké poezie a uvolněného veselí, sestupují naopak bmněší herci v postavách zprostředkovaných do přístupné významovosti k průměrnému divákovi. Obloukem, mjejícím interpretační klíše, postmoderní hříčky i intelektuální experimenty, vracení inscenování jednoho z největších klasiků masám, jež ho objevují čtvrté století.

Nedlouho po začátku Večera tříkrálového se přirežirovaný dirigent marně pokouší udržet představení pod taktovkou. Svou hůl rezignovaně láme a nerízená prostota se ujímá zábavy.

Městské divadlo Brno, William Shakespeare: Večer tříkráloví aneb Cokoli chcete. Režie Roman Polák, asistent režie Veronika Poláčková, překlad Jiří Josek, kostýmy Karola Cermak - Šímková, dramaturg Jiří Závist, scéna Pavel Borák, hudba David Rotter, odborná spolupráce Zoja Mikotová, pohybová spolupráce Ivana Dukič.
Literární noviny, 29. června 2009, David Fadinger

SNĚHURKA A 7 TRPASLÍKŮ V RYTMU KANKÁNU A REGGAE

Bláznivá hudební pohádka pro celou rodinu – tak zní podtitul dalšího původního muzikálu, který na své Hudební scéně

ně uvedlo v premiéře 6. prosince 2008 Městské divadlo Brno (MdB). Skladatel Karel Cón a libretisté Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán spojili původní pohádku bratří Grimmů s disneyovskou poetikou, přidali notnou dávku vlastní fantazie a vytvořili dílo s všeřkajícím názvem – **Sněhurka a 7 trpaslíků**.

Grimmové, Disney, Slovák, Šotkovský, Štěpán

Jakkoliv tvůrci lákají do divadla všechny generace, nutno podotknout (a vyzdvihnout), že mysleli především na nejmenší. Takřka hrůzostrašný grimmovský příběh o krásné Sněhurce a zlé maceše oprostili od všech drastických scén, opatřili ho disneyovskou libovostí, mnoha vlastními vtipnými nápady a zahálili ho do jednoduchého inscenačního tvaru. Na rozdíl od původní pohádky se tak děti nemusejí obávat následných nočních mūr, neboť opovrženímhodná macecha v podobě muže v ženských satech nenázeze strach ani nejobácnějším zástupci nejmladší generace. Atraci se nezaletli ani nejzásadnějšího inscenačního problému – jak ukázat na jevišti trpaslíky. Jednoduše. V MdB je prostě nechali vyrůst. A tak si Sněhurku nehyčká sedm roztomilých malých muzičků, ale pořádní (i když taky roztomilí) chlapi, totiž nejvyšší herci ansámblu. A jak tuto neobvyklou proměnu vysvětlit dětskému divákovi? Opět jednoduše. Kořenem všeho zla je macecha, proč jí tedy nepřipisat na vrub i trpaslíky? Ti jsou do své přerostlé podoby zakletí za to, že byli v království populárnější než ona. Neotřelý, originální a hlavně funkční nápad. Publikum však o své malé muzičky přece jen nepřijde. Macecha je potrestána, kletba pomílna. A tak všech sedm dlouhánů skryje svou dolní polovinu do orchestřiště a přes jeho okraj přehodí jakési nohy náhradní, které v symbióze s ostatním tělem vytvářejí dojem „skutečných“ trpaslíků.

Radikální změny se dočkala i postava myslivce. Ten u Grimmů vystupuje pouze ve scéně, kde má zabít Sněhurku, v MdB však dostal prostor mnohem výraznější. I on je stížen macešinou kletbou, za neuposlechnutí jejího rozkazu je s každým krokem o rok starší. Jeho krutý osud protkává celý příběh, aby nakonec i on došel vysvobození.

V jednodučnosti je síla

Režisér Stano Slovák otevírá pohádkový příběh pomocí jakési realistické předscény, ve které čte tradičně usínající tatíněk pohádku o Sněhurce své holčičce. Ta se posléze ve snu ve Sněhurku proměňuje, zatímco z tatínka se stává myslivce. Tento způsob rámování známe například z muzikálu *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, ve kterém se příběh odehrává v rámci školní akademie, nicméně Slovák se této linie nedrží příliš důsledně. Lépe řečeno – nedrží se jí vůbec. Úvodní scéna tak zůstává zcela osamocena, její motiv se již nadále neobjevuje, což vyvolává otázku po jejím smyslu. Nicméně, odhlédneme-li od tohoto nedostatku, jde o zdarilý vstup do celé inscenace, který se sice dospělým může zdát ořepaný, ovšem děti se smíchem reagují na usínajícího tatínka, který v limbu promění Sněhurku na Karkulku, aby nakonec usnul v deřině postýlce. Charakter této scény navíc předznamenává, jakým směrem se bude inscenace ubírat.

Tímto směrem je nejen komediální ráz, ale především jednodučnost, která se týká jak samotného inscenačního tvaru, tak i hudby a textu. Vše je přizpůsobeno dětskému divákovi, který ještě nedokáže chápat složitější souvislosti. Text i jednotlivé gagy tak pro dospělé mohou působit lecky nainvě a prostě, nicméně plně odpovídají oné převažující části publika, tedy dětem. Zmínovanou jednodučnost podporuje i značná stylizovanost, která se projevuje zejména v pohybu jednotlivých postav, především macechy, Sněhurky a trpaslíků, a v intonaci. Právě ta je používána často ve značně vyhraněné formě, která spíše odpovídá mluvě „herců“, hrajících pro děti ve školách a školkách. Zejména Sněhurka by měla trochu „zcivilnět“, neboť ani ten nejmenší divák není tak naivní.

Být se autory zaměřují hlavně na děti, nutno podotknout, že na své si díky režii i improvizacímu umění herců přijdou všechny skupiny obecenstva. Zatímco dětský divák se baví především gagy trpaslíků, náctileté zaujme například poznamka Smudly, že byl zrovna „dole v dole“ (každého jistě napadne jméno odpovídající hudební skupiny), a ty ještě starší pobaví rovněž Smudla, spící pod jezevčí skálou za trnkovým keřem, zvlášť, když mu jeho druhoevě vzápětí zhodnotí jeho nechlupaté nohy větou „to máš holý.“ Škoda

jen, že tento nejčastější „zdroj“ komiky, tedy trpaslíky, nevede režie důsledněji. Kejchal sice občas kýchne, ale například Rejpal, Dřimal či Stydlín své charakteristické znaky postrádají.

Kankán, reggae, atd.

Výrazným partnerem režie je hudba Karla Cóna. Ten se jako muzikálový tvůrce představuje v MdB vlastně poprvé, byť na svém kontě již podobné počiny má. Cón tvořil zcela v duchu inscenace. Jeho hudba je jednoduchá, melodická, hravá a snadno zapamatovatelná. Mezi typicky muzikálové melodie zakomponoval i dobře známé rytmy, takže trpaslíci odcházejí do práce v rytmu reggae nebo popisují rok pomocí kankánu, který také umně zatančí. Tato směsice různých stylů a žánrů působí dokonale přirozeně a je příjemným rytmickým i melodickým oživením a osvěžováním muzikálového žánru vůbec. Dokonce i onen zmíněný kankán tentokrát nepůsobí lacině, jak jsme již zvyklí často vidat a slychat. Hudba je tedy velmi barvitou součástí celé inscenace.

V rejci lesních plodů

Inscenaci zasadil režisér do scény osvědčených výtvarníků Jaroslava Milfajta a Andrey Kučerové. Představení otevírá takřka disneyovský hrad, který tvoří dvě kulaté věže s mnoha menšími, rovněž kulatými věžičkami. Kreslenému vzoru odpovídá i bílé ladění a fialový kostým macechy. Tady však veškerá inspirace disneyovskou dílnou končí. Mezi věže za komponoval Milfajt kouzelné zrcadlo, které jakoby bylo složeno ze stěpů, jež jsou ovšem důmyslně uspořádány tak, aby vytvořily pohyblivý se oči a ústa. Zrcadlo tak nejenže mluví, respektive zpívá, ale je celkově velmi živoucí složkou scénografie. Tou je i dřevěná chaloupka trpaslíků, která se dá, podobně jako domeček pro panenky, otevřít. Z venkovního prostoru se tak rázem dostaneme dovnitř, mezi miniaturní postele a židličky. Jednoznačně nejlepším počinem jsou ovšem kostýmy personifikovaných lesních plodů, takže z Milfajtovy dílny, které díky realističtější, ovšem značně naddimenzované provedení symbolizují jak samotný les, tak jeho tajemství. Každá s postav má na hlavě konkrétní plod - žalud, kaštan či muchomůrku - zbytek těla pokrývají listy. Vše v odpovídajícím poměru i barvách. Spektrum kostýmů pak doplňuje Andrea Kučerová návrhy pro ostatní postavy. Ty odpovídají víceméně charakteru dané postavy. Macecha má tradičně trnavé fialové šaty, symbol zla, Sněhurka jednoduché šatky s červenou stuhou v pase i ve vlasech a nejnápaditější kostým oblékají trpaslíci, kterým je všechno oblečení záměrně malé (neboť vyrostli pouze oni). Pestrou škálu krátkých kalhot, blůz a šlů doplňují malé barevné čepičky, usazené v bláznivě rozzcuchaných parukách.

Když ženu hraje muž

Hudba i kostýmy vytvářejí pevnou půdu pro hereckou akci. Mezi svými kolegy jednoznačně vyniká Jan Apolenář coby zlá macecha (alternuje s Milanem Němcem). Apolenář se skvěle vyrovnal se svou situací muže v ženské roli a nastal pro tuto situaci odpovídající pochoz. Nepřehání gesta, nesnaží se zveličovat rádozy ženské pohyby. V ženských šatech se pohybuje takřka přirozeně, pomáhá si výraznou mimikou a dokladnou intonací. Právě dva poslední jmenované prvky jeho projevu jsou zdrojem mnoha komických scén, které Apolenář obohacuje ještě vlastními improvizovanými vklady, například, když jako macecha posílá Sněhurku ke věčelám s douškou: „A neber si kuklu, včelčičky se jí bojí.“ Apolenářové komice, založené na rovnováze mezi realističností a stylizovaností, zdárně sekundují trpaslíci, kteří ovšem vystupují spíše jako jeden muž než jako sedm individuí. Vtip tedy vychází z jejich vzájemné konfrontace a především z vtipnosti textu, který nabízí prostor k hraní si se slovy i s intonací. Výraznější na sebe upozorňuje Igor Ondříček coby vševědoucí Průja, který, byť se o to snaží, tentokrát nemůže využít svůj komediální talent, neboť výraznější komika jeho roli přisouzena nebyla. V tomto smyslu vedle něj vyniká zejména Vojtěch Blahuta jako Šmudla, jenž svou roli staví především na výrazné mimice. V dalších rolích trpaslíků se pak objevují Jiří Mach (Rejpal), Jakub Uličník (Kejchal), Lukáš Vlček (Dřimal), Jakub Przebinda (Stydlín) a Michal Matěj (Štísko). Všichni mají též své alter-nace.

K nejlepším hereckým výkonům patří rovněž tatínek a myslivec Petra Štěpána. Štěpán nejprve uplatňuje komicko-polo-ho jako usínající tatínek, poté se proměňuje v myslivce,

stíhaného zlou kletbou. Postupně se z něj stává unavený stařec, který v momentě, kdy z posledních sil obejmě strom, aby s ním srostl, vyvolává soucit veškerého publika. Všechny postavy a jejich interprety spojuje neobyčejně kvalitní a intonačně vyvážená pěvecká slozka. Muzikál Sněhurka a 7 trpaslíků nabízí svým divákům novou podobu tradičního námětu, která díky své kvalitní jednoduchosti udrží nejen pozornost dětského diváka, ale potěší i jeho rodiče.

Lucie Hřebíčková, Rozrazil-online.cz, 9. 5. 2009

BRNĚNSKÝ FESTIVAL DOKOŘÁN OVLÁDLA OPERETA

Týden od minulé soboty do zítřejšího večera patří v Brně festivalu Dokořán pro hudební divadlo. Zatímco diskuse minulých let končily vždy stýskáním na to, jak z domácího jeviště mizí opereta, letos se na repertoáru festivalu, pořádaného Městským divadlem Brno (mDb), sešlo hned pět operetních inscenací.

První inscenace představila divákům pozapomenutou komorní operetu Eduarda Künnekeho Bratránek z Batávie v nastudování Slezského divadla z Opavy. Režisér Oldřich Kříž pojál jednoduchý děj s lehkou hereckou nadsázkou v duchu filmů pro pamětníky. Hudební nastudování Jana Šnitla se potýkalo s odlišnou akustikou opavského jeviště a Činoherní scény mDb, zpěvákům bylo hůře rozumět a nebyť mluvené prózy, tak divák občas tápal, oč v ději jde. Přesto se Opavským dostalo věleho přijetí, jež hned zpočátku naznačilo, že opereta má své stále příznivce.

Totéž platilo o Samberkově a Hašlerově Podskalákově, jehož uvedl operetní soubor Národního divadla moravskoslezského z Ostravy. Podskalák je lidovou hrou se zpěvy, jeho zápletka klade otázku, zda je toto dílo bez razantní úpravy ještě hratelné. Ostravská inscenace v režii Inge Švandové Koutecké se celkem úspěšně snažila vytáhnout z něj zemiť humor Podskalí a bylo půvabné sledovat, jak brněnská divácká skandovaná tleskají Ostravanům, tvrdíc, že „My jsme ti Pražáci, vltavská krev!“

Hudební divadlo z pražského Karlína přivezlo Čardášovou princeznu a inscenace s obcerstvující injekcí maďarského týmu bodovala u diváků jak pěveckými a hereckými výkony Aleše Brisceina, Sisy Sklovské, Karla Škarky či Pavly Brínkové, tak i stylovým uchopením Kálmánovy romantické story propojené s bojišti první světové války. Skalní milovníky Kálmánovy operety zřejmě neuspokojí razantní (a nepříliš logická) úprava díla, ale inscenace sama patří rozhodně k příkladům, jak na operetu v klasickém duchu.

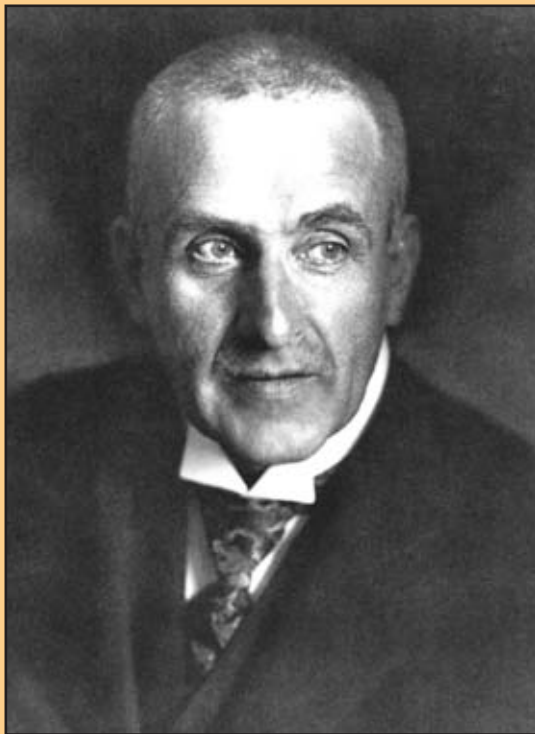
Emmerich Kálmán se na repertoáru vrátil ještě Hrabenkou Maricou na Hudební scéně mDb uvedl Mazowiecki teatr muzyczny Operetka z Varšavy. Inscenace, s níž scéna specializovaná na zábavné hudební divadlo podniká turné, jehož součástí bylo i brněnské zastavení, ale postrádala nadřazenost a vlekla se v jednotvárném tempu, na němž se podílelo i hudební nastudování bez patřičného espritu.

Klasickou slovenskou operetu Modrá ruža Pavla Braxatorise a Gejzy Dusíka předvedlo v Brně Divadlo Andreje Bagára z Nitrý. V režii nitranského divadelního guru Josefa Bednárika (skrytého pod kryptogramem J. B. Box) předvedl soubor výpravnou show odehrávající se na palubě vyletělí lodi, přičemž bizarní děj zařamovali tvůrčí sporem o „stravitelnosti“ operety pro mladou raperskou generaci. Dusík „okysličený“ hudební úpravou, kterou provedla nitranská skupina Desmod, zněl přijatelně jak pro mladé publikum, tak i pro starší milovníky klasické operety. Modrá ruža vznikla v loňské sezóně jako součást tématu Rodinné stříbro a je vsutkuho použitelným návodem, jak nalozit s domácí klasikou.

Vedle operety se na festivalu hráli i muzikál – kromě Balady o lásce hostitelského souboru a muzikálu Adéla ještě nevečeřela Slovákckého divadla z Uherského Hradiště sklidila bouřlivý úspěch zejména Sugar divadla Mestno gledališče ze slovinské Lublaně v režii Stanislava Moši.

Festival ukončí zítřa Evita domácího souboru. O tom, jak Dokořán koresponduje s tendencemi současného hudebního divadla, bude řeč i na diskusi v Divadelním klubu zítřa od 11 hodin.

Radmila Hrdinová, Právo, 19. 6. 2009

Frank Wedekind

PROBUZENÍ JARA

„Polykat vztek
smíš teď akorát,
tu hru rád vyvkneš si hrát.“

PŘIPRAVUJEME

Německý dramatik Frank Wedekind svou hrou *Procitnutí jara* (*Frühlings Erwachen*) pojmenoval a ukázal hned několik tabu společnosti konce 19. století. Ačkoli drama vzniklo v roce 1891, uvedeno mohlo být až o patnáct let později, neboť bylo cenzurou pro svou přílišnou otevřenost a skandální téma zakázáno. Hra nese podtitul „dětská tragédie“ a vypráví příběh mladých lidí na přelomu dětství a dospívání, u nichž se začíná probouzet sexualita a přirozené lidské touhy. Choulostivé téma

Wedekind zpracoval jako přímou obžalobu prudérní společnosti. Obviněnými jsou zde dospělí, rodiče, učitelé, kteří nedokáží s nejmladší generací mluvit upřímně a zatajují jí nejpřirozenější pocity a touhy a dokonce i základní fakta o počtetí a zrození. Děti se musejí se svými zmatenými pocity pokusit vyrovnat samy, čímž nevědomky ubližují sobě i ostatním.

Po více než sto letech by se mohlo toto téma zdát vyčerpané a neaktuální. Nicméně se jej chopili američtí autoři **Duncan Sheik** (hudba) a **Steven Sater** (libreto) a podle německé divadelní hry napsali muzikál, který měl v roce 2006 premiéru v New Yorku. Téma prvních milostných a erotických zážitků, ale i věčných mezigeneračních sporů uchopili velmi moderně a zároveň citlivě. Děj muzikálu *Spring Awakening* se odehrává stále v 19. století, ale přesto oslovuje současného diváka a získalo dokonce 8 prestižních cen TONY.

Městské divadlo Brno jej uvede v novém překladu **Jiřího Joska** pod názvem *Probuzení jara*. Příběh mladých lidí, kteří se chtějí vymanit z konvencí měšťácké bigotní společnosti, přináší témata domácího násilí, homosexuality, potratů, šikany, prvních lásek a milování na pozadí sporů mladé generace s rodiči a učiteli.

Inscenaci připravuje režisér **Stanislav Moša** ve scéně **Jaroslava Milfajta** a s kostýmy **Andrey Kučerové**. Hudebním nastudováním byl pověřen **Karel Škarka**, choreografií **Aneta Majerová**. V obsazení muzikálu se objeví jak nové, tak zkušené tváře našeho divadla. V hlavních rolích uvidíte **Svetlanu Slovákovou** nebo **Ivanu Skálovou**, **Jiřího Macha**, **Vojtěcha Blahutu** nebo **Lukáše Janotu**. V rolích dospělých vystoupí **Irena Konvalinová** nebo **Jana Musilová** a **Zdeněk Junák** nebo **Milan Němec**.
Premiéra proběhne 21. listopadu na Hudební scéně Městského divadla Brno.

Klára Latzková

*Yvonne Zelníčková
a Dušan Vitázek
(Mozart)*

Čedok

cestovní kancelář

*Losování
proběhlo
za účasti
televizních kamer*

*Stanislav Moša
gratuluje
vylosovanému
divákovi*

*Yvonne Zelníčková
předává Certifikát
555 555. diváka*

*Dušan Vitázek, František Šterbák, Petr Gazdík,
Johana Gazdíková*

555 555. divák Hudební scény vylosován

V pátek 9. října navštívil Hudební scénu Městského divadla Brno její 555 555. divák. Také u příležitosti 5. výročí této scény v jihomoravské metropoli se vedení divadla rozhodlo jubilejního návštěvníka odměnit.

Stalo se tak těsně před začátkem představení muzikálu Mozart!. Ředitel divadla Stanislav Moša společně s náměstkem pro vnější vztahy Zdeňkem Helbichem vylosovali onoho šťastlivce, jemuž certifikát na výhru - tedy čtyřdenní zájezd do Londýna za slavnými muzikály - věnovala zástupkyně cestovní kanceláře Čedok, ředitelka regionu Brno, Mgr. Yvonne Zelníčková. Výhercem se stal pedagog na základní škole Ivo Šlauch (49), shodou okolností dlouholetý předplatitel divadelních představení v Městském divadle Brno. Nyní si ve spolupráci s divadlem a CK Čedok vybere termín zájezdu a návštěvu dvou muzikálových představení v britské metropoli.

Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Plastika pro vítěze
ankety Křídla 2008/2009
Foto: jeř Kratochvíl

Zahajovací zkouška
muzikálu *Probuzení jara*

Choreografka
Aneta Majerová

Tereza Martinková,
Hana Kovářiková

Ján Jackuliak,
Petr Gazdík,
Stanislav Moša

Soňa Jányová,
Michaela Horká

Foto: jeř Kratochvíl & Tmo Kratochvíl

BETLÉM

VÁNOČNÍ HRA

Václav Cejpek
Zbyněk Srba
Jan Šotkovský

Režie Zbyněk Srba

Hrají: Ladislav Kolář, Mária Lalková, Petr Štěpán, Michal Isteník, Eva Ventrubová,
Milan Němec, Viktor Skála, Lukáš Hejlík, Alan Novotný, Stano Slovák,
Miloš Kročil, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Jana Musilová a další.